

ŠUKALSTORY

Milan Čechura

lehce erotický románek

Copyright: Milan Čechura

Autor prohlašuje, že veškeré osoby v této knížce jsou vymyšlené a jakákoli podobnost s reálnými postavami je čistě náhodná.

PROLOG

Bylo by asi slušné, kdybych se představil. Jsem svobodný, je mi třiatřicet a jmenuji se Kazimír Šukal. Rodiče žijí, jsou zdraví a mám je rád. Jedno jim ale zazlívám. S tím Kazimírem to přehnali. Jako by nestačilo to pozornost poutající příjmení. Možná chtěli, abych byl už od narození něčím výjimečný, což se jim povedlo, protože jiný Kazimír Šukal v republice není. To jsem si ověřoval na žebříčku četnosti jmen. Kdyby se alespoň rozhodli pro Jana. Nebo pro Jiřího. Jiří Šukal. To přece jen vypadá mnohem lépe.

Taky jsem si s nimi užil. Jak s Kazimírem, tak se Šukalem. Hlavně s tím druhým. Už ve škole. Do nějaké páté třídy to ještě šlo. To na mě volali přezdívkou, která vznikla po hodině, kdy nám paní, v mém případě tehdy ještě soudružka učitelka, vyprávěla o starých pověstech českých, konkrétně o Krokových dcerách. Modifikovaný Kazimír posloužil k tomu, že jsem byl buď Teta, nebo Libuše. O nějaké tři roky později jsem s láskou vzpomínal, jak to bylo hezké, protože mě většina spolužáků i kantorů přestala oslovovat křestním jménem nebo přezdívkou a začala ve styku se mnou zásadně používat moje příjmení.

K tabuli půjde... Šukal, říkal s oblibou třídní Vocásek. Co říkal. On se s mým příjmením přímo mazlil. Určitě měl radost, že bylo blbější než to jeho.

Samozřejmě to pokračovalo i v dospělosti. Žádný šéf si neodpustil nějakou pitomou poznámku, nejlépe na poradě, za účasti sta procent lidí z podniku, kde jsem zrovna pracoval. Ale člověk si zvykne na všechno. Tedy skoro na všechno. Z druhé strany ty hlášky, které přicházely většinou od chlapů, vyvolávaly u opačného pohlaví i takové reakce, které mně nebyly nepříjemné. V očích některých žen se občas objevovalo zvláštní očekávání, které bylo spjaté s tím, jak se jmenuji. Snažil jsem se pak ty jejich naděje naplnit. Někdy se mi to sice podařilo, ale většinou to dopadlo tak, že se to nedalo nazvat jinak než pěkným českým slovem unterhund. A to, podotýkám, nešlo pouze o sex. A jak čas běžel, pořád čím dál tím víc jsem přemýšlel o tom, proč tomu tak je. Po stránkách hmotných i společenských se mi dařilo poměrně dobře. S blížící se třiatřicítkou jsem stále více nabýval dojmu, že za to může ten nešťastný

Šukal. Racionálně jsem si samozřejmě vysvětlil, že tomu tak není, že žádné jméno ani to moje nemůže být příčinou neúspěchů v oblasti milostné, nicméně červíček pochybností hlodal a hlodal. Vždyť to bylo pokaždé stejné. Zamilovanost, z mé strany tedy určitě, pak chvilkové chození a potom krach. A vždycky v tom nějakým způsobem to jméno figurovalo. Někdy přímo, někdy nepřímo. Když jsem na ta svá fiaska, a to bylo poslední dobou stále častěji, myslel, nebylo mně při tom moc dobře. Chmury se mi proháněly po čele a ani klobouk naražený až k očím je nemohl zakrýt. V ten den, kdy začíná to moje tragikomické vyprávění, jsem byl na stupnici chmur s nejvyšší hodnotou deset někde okolo osmičky.

DĚJ

Přišel jsem ten deštivý červencový pátek do mé oblíbené vinárny U Žabáka. Je to takové zastrčené nic, čtyři sudy trčící ze zdi jedné místnosti s pultem, na němž se vnucuje několik láhví vína, které si nikdo nikdy nekoupil a asi už nekoupí, protože jsou strašlivě drahé, a to v člověku probouzí pocit, že by si za ty prachy moc neužil. Za tím pultem jako vždy stál majitel, vrchní a číšník v jedné osobě, pan Bohumil Vavříčka. Je to i básník a spisovatel, jedna knížka už mu vyšla a tehdy byl velice šťastný a každému se chlubil. V ten den, kdy ji přinesl čerstvou z tiskárny, měl ve kšeftě narváno a celý zářil, poněvadž se domníval, že je to kvůli té knížce. Já si spíš myslím, že to bylo kvůli tomu, že naléval zadarmo. Také nesmírně rád poslouchá tenorové a sopránové operní árie, z nichž nejraději má Nessun dorma a Měsíčku na nebi hlubokém. Nepohrdne ani muzikály či operetami, v nichž mají tenoři nebo soprány nějaký větší part. I sborové skladby má v oblibě. Taky se rád napije a rád vypráví vtipy. I když je někdy totálně poplete. Je rovněž, ale jen někdy, jak bych to jen zakulaceně řekl, poněkud méně slušný při verbálním projevu. Dvěma slovy - renesanční člověk. Myslím, že pouze díky těmto svým vlastnostem provozuje vinárenskou živnost, protože podle toho, kolik k němu chodí zákazníků, je nemožné, aby jej tato činnost uživila. O to se ovšem nestarám a také on o tom nikdy nemluví, i když jsem třeba sám v celém lokále. Je totiž charakter. A mně je u něj dobře, a když mám nějaké trable, tak s jeho pomocí a také s pomocí vín, která čepuje, na ně zapomenou. Přinejmenším ten večer, kdy si spolu povídáme.

„Kurva, kde jsi,“ přivítal mě. Znělo to srdečně, lépe, než kdyby mě oslovil „ty bejku“. A hezky se to rozléhalo, protože jsem byl jediný zákazník. Luciano Pavarotti se právě rozjížděl.

„Ále,“ mávl jsem rukou a snažil se vypadat normálně. To se mi moc nevedlo, protože jsem zrovna dostal kopačky od Kamily.

„Co si dáš?“ zeptal se, jako by to za ty roky, co k němu chodím, nevěděl.

„Dvojku portugala,“ odpověděl jsem a klobouk zahákl za věšák. Když jsem si svlékal ba-
loňák, zavadil jsem rukávem o jednu z těch šíleně drahých láhví. „Právě jsem skončil s Kami-
lou,“ dodal jsem poněkud nepřesně. „A neboj, já to zaplatím,“ pozoroval jsem střepy, které se
rozprskly po podlaze až k oknu. Tykáme si spolu, ač je o dobrých deset let starší než já. Jed-
nou mi při takovém delším rozhovoru to tykání nabídl a já ho s radostí přijal.

„Skoro jsem se bál, že to tu dneska bude mrtvý. A sláva, už to jede. Vydrž, ani se nehni,
jdu pro koště,“ spojil Bohumil několik jednoduchých vět rozkazovacích a oznamovacích
v jeden celek a zmizel v kamrlíku. Za chvíli byl zpátky. „Dobře jsi udělal,“ vrátil se ke kau-
ze Kamila, zatímco se snažil smést střepy na hromádku. Předtím ještě ty zbývající láhve ukli-
dil z mého dosahu. „Ona byla taková, taková...“ Diplomatically se odmlčel. Vzápětí to pohno-
jil. „A fakt jsi se s ní rozešel ty?“ zeptal se podezíravě.

„No dovol.“ Snažil jsem se, aby to znělo uraženě. Neznělo.

„Hele,“ řekl Bohumil úplně bez souvislosti. Asi mi chtěl zlepšit náladu. „Víš, jak se Sně-
hurka rozdělí o jablko se sedmi trpaslíky?“

Neměl jsem to srdce říci mu, že vím. Starý dětský vtíp. Že z jablka upeče štrůdl a ten roz-
dělí na sedm dílů.

„Ne,“ udělal jsem mu radost.

„Sní ho a dá každému,“ vítězoslavně vykřikl pro mne překvapivou pointu a otočil knoflí-
kem přehrávače. Luciano dal své závěrečné „vincero“ tak, až se roztráslly okenní tabulky.

„Prosím tě, ztlum to, bolí mě hlava,“ podíval jsem se na něj prosebně. Že Pavarotti nesne-
sitelně řve, to jsem se mu neodvážil říct ani v legraci.

„No jo,“ zabroukal účastně a snížil hlasitost o jeden stupeň. Sbor z Rusalky měl i přesto
pro své „Květiny bílé na cestě“ dostatečný prostor.

Vzal jsem skleničku na tenké nožce, kterou zatím Bohumil naplnil, a přemístil ji z pultu na
stůl, který stál pod oknem. Za chvíli byl u mě.

„Hele, Šukale,“ zatvářil se ustaraně. Tak mi říkal, jen když jsme byli sami. Jinak mě oslo-
voval Kazíku nebo vole. „Ty fakt dneska nevypadáš dobře. Stalo se ti něco? Něco v práci?“

„Ále.“ Ukazatel chmur vzrostl na devítku. Usrkl jsem červené víno. Dnes chutnalo trpce.

„No tak, nic není tak horký jak se jí,“ zaútočil na můj splín obráceným pořekadlem.
Opravdu se snažil.

„No jo,“ pokýval jsem hlavou. Jenže to mi moc nepomohlo.

„Tak já nevím,“ poškrábal se Bohumil ve vlasech. Potom se chvíli rozhlížel kolem sebe.
Asi tak půl minuty.

„Hele, já jsem dneska společník na baterky,“ zahuhlal jsem do toho půlminutového ticha.

„Mlč a nic neříkej, už to mám,“ vpadl do mého unylého monologu. „Podívej se kolem sebe,“ řekl hlasem, který nesnesl odmluvu.

Podíval jsem se.

„Co vidíš?“

„Co bych viděl, nic.“

„Správně, nic,“ pochválil mě Bohumil. „A hlavně nikoho,“ dodal. „Protože všichni dřepí doma a čumí na ten připitomělej seriál.“

Ve vinárně U Žabáka nikdy televize nebyla a z opětovných vyjádření jejího majitele vyplývalo, že nikdy nebude.

„No a?“ Pořád mi nebylo jasné, kam tím míří.

„Stejně už dneska nikdo nepřijde, takže já teď udělám co?“ Očividně se mě snažil vtáhnout do debaty.

„Co?“

„Já teď zavřu,“ sdělil mi své rozhodnutí.

„A proč?“ Moc jsem mu nepomáhal, to bylo jasné.

„Teda jak může bejt někdo tak natvrdelej, to nechápu. Ty se přece potřebuješ co?“ pokračoval ve stylu poručíka Hamáčka ze Švandrlíkových Černých baronů.

„Co?“ Začínal jsem se opakovat, ale neměl jsem ponětí, co tím svým projevem sleduje.

„Ty se potřebuješ vykecat. To je přece jasný,“ podíval se na mě a položil mi ruku na rameno.

„Myslíš?“ Znělo to nedůvěřivě, ale věděl jsem, že má pravdu. O těch svých pochybách jsem si opravdu neměl s kým promluvit.

„Nemyslím, vím,“ odpověděl rezolutně. Vstal, došel ke dveřím, otočil klíčem a obrátil cedulku, na jejímž rubu bylo fixem napsáno: ZAVŘENO, MÁM PRO TO SVÉ DŮVODY. TECHNICKÉ. Inu, tvůrčí člověk.

Bohumil zašel za pult a načepoval plný džbánec vína. Ten největší, co měl. Přinesl ho ke stolu, kde jsem seděl.

„Aby nás nebolely nohy,“ řekl. Pak se posadil naproti mně. „Je přece naprosto jasný, že sdílený trápení je poloviční. A taky se něco nového dozvím. Tak povídej,“ vybídl mě ke zpovědi.

Už jsem se nenechal přemlouvát. V kostce jsem mu řekl, co mě poslední dobou pořád víc a víc trápilo. O neschopnosti uchovat si delší dobu nějaký vztah (Kamila byla už přinejmenším desátá) a o dojmu, že za tím stojí to mé jméno.

„Prosím tě, co blbneš,“ řekl Bohumil, když jsem asi po deseti minutách skončil. „Já bych se Šukal jmenovat chtěl. Určitě víc než Vavříčka. Já bych byl na to hrdej. To jméno signalizuje šlechtickej původ.“

„To mi taky jeden říkal. Zrovna tak jako ty. A pak to skončilo, no ani na to nechci myslet.“

„Tak koukám, že asi takový povšechný povídání nebude stačit. To chce jít víc do hloubky.“

„Já bych do hloubky šel hned,“ zamumlal jsem. „Jen kdyby bylo s kým. Není nad hluboký vztahy.“

„Nech si ty blbý poráženecký kecy,“ zavrčel můj zpovědník. „Máme na to celou noc. Dneska je pátek a ty zítra nemusíš kam?“ Už ani nepředstíral, že čeká na odpověď a hned navázal. „Ty zítra nemusíš do práce. A víš co? Uděláme si takovou debatní noc. Mně můžeš říct úplně všechno.“

„Všechno, všechno,“ brblal jsem, ale hned mi naskakovaly vzpomínky, už spoustu let staré, které se však k tématu mé příští vědecké linguistické práce „Příjmení Šukal a jeho působení na můj život“ nepochybně vztahovaly.

„Začni od začátku,“ povzbudil mě Bohumil. „A já se vsadím, že ti pokaždý dokážu, že nemáš pravdu, když si to tak bereš. No, a když náhodou pravdu mít budeš, tak to aspoň nemusíš v sobě furt dusit. Trápení musí vybublat.“

„Tak jo,“ řekl jsem. „Nalej mi, ať se mi líp vypráví,“ přisunul jsem k němu prázdnou skleničku.

„No, ty se mi vyplatíš,“ řekl Bohumil, ale hned mně dolil a sobě také. Pak se pohodlně opřel. „Jsem jedno velké ucho,“ oznámil mně a přivřel oči.

Než jsem se stačil nadechnout, vpadla mezi nás smutná Rusalka se svým Měsíčkem na nebi hlubokém. Bohumilovi změkly rysy, vstal a opět trochu zesílil zvuk. Skleničky v regálech začaly poskakovat. Za chvíli mu došlo, že takhle to nepůjde a lesní žínku ztlumil. Zatímco vodníková dcerka tiše lkala nad svým pohnutým osudem, já se vrátil do doby, kdy jsem byl ještě kluk a kdy to podle mě všechno začalo. A pak jsem se pustil do vyprávění a slova plynula a Bohumil poslouchal.

Kateřina

Jak už jsem říkal, do páté třídy to docela šlo. Pak se to začalo lámat. Moje škola stála v okrajové části města. Stačilo přejít silnici a byli jsme v lese. Toho jsme také hojně s mými kamarády využívali.

„Hele kluci, dneska vám ukážu něco, co jste ještě neviděli,“ řekl jsem trochu tajemně svým dvěma společníkům. „Nanejvýš v nějakém časopise.“

„To chci vidět.“ S Alešem Koubkem jsem seděl v jedné lavici.

„To jsem teda zvědav,“ zavrtěl skepticky hlavou Ota Záhrobský. Třetí z party Šukal, Koubek, Záhrobský. Byli jsme fakt nerozlučná trojka. Už v té době se však vliv toho mého nešťastného příjmení projevoval v různých lapsech. Vždycky, když se něco semlelo, tak jsem v ředitelně stál já. Možná to bylo proto, že nás pan Králík do té místnosti volal rád. Pan Králík, řečený Bobek, byl ředitel naší školy a líbilo se mu, když při jeho hlášeních byla pozornost všech lidí ve škole upnuta k reproduktoru, ze kterého se linul jeho hlas. A to si mohl být jistý, že když hlášení začínalo mým příjmením, že ta pozornost byla, obzvláště u vyšších ročníků, upnuta stoprocentně. Přece jen Šukal, Koubek, Záhrobský znělo úderněji, než třeba Novák, Liška, Rampas. Já si nemyslím, že bych byl nějaký grázl. Jenže ty průšvihy se na mě, částečně i pro tohle, lepily. Už v té době. Jako potom ostatně celý život.

„Tak říkej.“ Aleš byl vždycky netrpělivý.

„Budete čumět, hošánci,“ nenechal jsem se vyvést z míry. „Ještě mně budete děkovat, že jsem vás s sebou vzal.“

„Šukale, jestli se někam potáhneme půl dne a zbytečně, tak ti nakopu koleno i prdel,“ zdvihl varovně prst Ota a zašermoval jím před mýma očima. Pro ostřejší výraz nikdy nechodil daleko. To měl po svém otci, od kterého jsme někdy zaslechli taková slova, že ani dnes je papír neunese. Mým příjmením mě však oslovil proto, že to prostě moje příjmení bylo. Kdybych se jmenoval Rybička, říkal by mi Rybičko. Tím chci naznačit, že byl prost nějakých postranních úmyslů. Většinou stejně používal přezdívku „Teta“, kterou jsem obdržel z již výše zmiňovaných důvodů po výkladu starých pověstí českých. Libuše mi nikdy neřekl, protože sousedovic Libuška byla jeho tajná láska, a tudíž nechtěl, aby se mu to pletlo. Ota byl skvělý. Nikdy se ničeho nebál. A taky byl z nás nejsilnější. Když byl s námi on, nikdo si na nás netroufl.

„Hele,“ vpadl mi do řeči Bohumil. „Zatím je to pěkná selanka. Jestli tě tohle deprimuje, tak co se stane, až se objeví nějaký problém?“

„Ty přijdou, neboj se,“ uklidnil jsem ho.

„Tak řekneš nám konečně, co to bude?“ chytil mě pod krkem Aleš.

Líbily se mi tyhle situace. To napětí a pošťuchování. To jsem měl po tatínkovi, který pro ně hrozně rád používal přísloví a skoro se tím vyrovnal tetě Kateřině ze Saturnina.

„Dočkejte času jako husa klasu. Kdo si počká, ten se dočká.“ Napínání mi prostě šlo. „Ale abyste neřekli, tak můžeme hned vyjít a za půl hodiny...“ Odmlčel jsem se. Napjaté očekávání dosáhlo svého vrcholu. Teď jsem se mohl vsadit, že kluci půjdou, i kdyby měli zlomenou nohu.

Vedl jsem je cestou okolo železniční trati, kterou jsme šli už nejmíň stokrát. Ohlédl jsem se na Otu a Aleše a snažil se vypadat důležitě. Oba si pohvizdovali a předstírali nezájem.

„Tak a teď potichu,“ zarazil jsem je. „Jinak nic nevidíte.“

Stromy, podél kterých jsme doposud šli, se najednou rozestoupily. Před námi leželo hřiště. Znali jsme je celkem důvěrně. Sám jsem podlehl napětí a začal potichu našlapovat. Ota s Alešem zdvihali nohy těsně za mnou. Došli jsme zezadu k dřevěným budovám, které stály v těsné blízkosti hřiště.

„To jsou přece šatny,“ zašeptali dvojhlasně a tázavě se na mě podívali.

Přišla moje chvíle. Ukázal jsem na tři díry, které byly vyvrtané ve stěnách. „Holky mají dneska trénink.“ A přiložil jsem oko k jednomu z otvorů.

Nikoho jsem nemusel dlouho pobízet. Kluci se vrhli na ty díry jako vosy na med. Děvčata zrovna vyšla ze sprchy a zamířila ke svým hadříkům, které visely na zdech šatny, a byly tolik vzdálené našim trenýrkám a tričkům.

„To je Pavlíčková. A támhle Radová,“ šeptal Aleš a byl jako u vytržení. Poskakoval u zdi a mával rukama, jako mává křídly mládě ptáka, co chce vzlétnout, ale ještě nemůže.

„Hele, hele, Rajska,“ zapojil se Ota do určování totožnosti. Kateřina Rajska byla jednoznačně nejkrásnější ze všech. A ode mne nebylo moc hezké se o ni takhle dělit s kamarády, protože mně minulý týden dovolila, abych jí odnesl tašku domů. A to hned dvakrát za sebou. Na chvíli jsem odtrhl oko od díry a podíval se na kluky. Aleš byl nalepený tak, že to vypadalo na milostné splynutí se stěnou. Ota byl na tom podobně. Zhluboka jsem se nadechl a přilepil oko zpátky. Jen jsem doufal, že se to nikdo jiný nikdy nedozví. A Kateřina už vůbec ne.

„Vy holomci,“ ozval se najednou za námi zuřivě znějící hlas. Trhli jsme sebou a zděšeně se ohlédli. Metr od nás stála trenérka děvčat a dívala se na nás ohnivým pohledem. „Já vám dám tady očumovat, vy lumpové. Prasáci.“ Uvnitř šaten propukla vřava. Nikdy jsem nevěřil, že by někdo mohl tak ječet. A taky jsem nikdy předtím tak rychle neběžel. Když už jsme si byli jistí, že nás nedožene, padli jsme udýchaní do trávy. Nad námi plula oblaka a my leželi a dívali se na ně.

„Kluci, to bylo, co?“ řekl Aleš.

„Musím ti říct, Teto, že jsi nekecal,“ pochválil mě Ota.

„Hele, co myslíte,“ vložil jsem se do hovoru, „poznala nás?“

„No, já myslím, že se to dozvíme zítra,“ unisono zazněli Aleš s Otou.

Mýlili se. Dozvěděli jsme se to hned. Zase jsme běželi a v závěsu za námi zběsilá trenérka a její šilený řev, který nešlo přeslechnout.

„Šukaléééé, stůůůj.“ Mne, díky mému jménu, znali prostě všichni.

I když jsme jí zase utekli, tak nazítří jsme nemuseli čekat ani pět minut první hodiny. Starý amplion, visící na stěně vpravo od dveří, zachrchlal a ozvalo se z něj.

„Šukal, Koubek, Záhrobský, do ředitelny.“

A má to ještě jeden konec. Taky žádná sláva. Ještě ten samý den nesl tašku Kateřiny Venca Lejsal. A co bylo nejhorší, Kateřina o mě od té doby už ani jednou nezavadila pohledem. Vlastně ještě jednou ano. Potkali jsme se v naší ulici a ona se na chvíli zastavila a já už si zase začal dělat naděje na nošení tašky, protože se na mě asi deset vteřin dívala těma svýma krásnýma očima. Ale po těch deseti vteřinách už byl definitivní konec. Řekla mi jenom dvě slova.

„Ty... Šukale.“

Tím jsem skončil a podíval se na protější stranu stolu.

„No, řeknu ti, nebylo to vod tý Kateřiny moc hezký, že ti to takhle naplno vpálila. Určitě by stačilo, kdyby ti řekla třeba jen šmíráku,“ konstatoval Bohumil. „Ale že by to byla zase nějaká tragédie? Já jsem jednou, pamatuju si jako by to bylo včera, poslal jedný holce dopis. Vidíš, teď mně napadá, že se taky jmenovala Kateřina. Mohlo mně bejt asi jako tobě, jak jsi teď vyprávěl. Možná o trošku víc. Ale jen o chloupek. No a protože se mi hrozně líbila, tak ten dopis byl plnej vyznání, jak jí miluju a jak na ní myslím a jak se mi vo ní zdá. No prostě jsem na ten papír vylil všechny ty svý dvanáctiletý city. Chvíli jsem váhal, jestli ho mám vůbec poslat, ale pak jsem ho zalepil do obálky. Taky jsem v tý době měl nejlepšího kamaráda, nějakýho Jirku Staňka. S tím jsme si říkali ty věci, co si kluci normálně říkají, o fotbalu, o autákách a jasně že taky o holkách. Ten Jirka Staněk se zrovna v týhle době odstěhoval do města asi sto kilometrů od toho, kde jsem bydlel s našima. Už jsme si nemohli povídat, ale protože jsme nechtěli úplně přerušit styky, tak jsme si psali. A já jak byl zamilovanej do tý Kateřiny, tak jsem se s tím potřeboval někomu svěřit. Napsal jsem Jirkovi dopis, kterej byl taky o Kateřině, ale samozřejmě úplně jinej, psal jsem mu, jaký má Káča pěkný kozičky, pěknou prdelku a vůbec všechno. Moc hezkej dopis to byl. Problém byl v tom, že jsem ho psal ve stejnej den jako ten zamilovanej a člověče, dodneška nevím, jak je to možný, ale já ty obálky prohodil. Takže Jirkovi šel ten lyrickej dopis a Kateřině ten s kozama. Já se to dozvěděl, až

když mně Kačka řekla, že jsem pěkněj sprost'ák a den nato mně Jirka napsal, že jsem se asi zbláznil. Káča se mnou přestala mluvit a začala chodit s Vencou Malíkem.“

„Tak jo,“ řekl jsem Bohumilovi, když jsem se dosmál, protože to bylo opravdu vtipné. „Na tobě to ale nezanechalo žádný stopy, to byl jen takovej úlet a další tvoje seznamování s hol-kama už bylo v pořádku a oženil jsi se a máš rodinu a vůbec.“

„To je pravda,“ přitakal Bohumil. „Ale ten příběh má ještě pokračování. Asi po dvaceti letech sedím takhle v jedný z těch hospodskéjch předzahrádek, piju kafe a najednou vidím krásnou ženskou, jak jde okolo. Hned jsem jí poznal. Byla to Kateřina. A vona mě poznala taky a okamžitě se ke mně hlásila. Hele, asi dvě hodiny jsme si povídali, bylo to moc hezký odpoledne, a když odcházela, tak se ke mně naklonila, dala mně pusu na tvář a řekla, že už jí nikdy nikdo v životě nenapsal takovej vřelej a krásnej dopis. Chci tím říct, že co se zdá v jedný chvíli naprosto hrozný a zoufalý, tak po nějakým čase může vypadat úplně jinak.“

Bohumilovo rozjímání přerušila kukačka, která osmkrát za sebou vystrčila hlavu z hodin, visících na zdi vedle vchodu. Za dveřmi se pomalu začalo stmívat, hluk venku poznenáhlu utichal a zřetelně bylo slyšet dešťové kapky, jak dopadají na popraskaný asfalt před vinárnou.

„Teprve osm,“ řekl Bohumil. „To je skvělej čas. Noc je ještě mladá. A celá před námi. Tak co? Je ti trošku líp?“

„Heleď, to co jsem ti vyprávěl, nebylo opravdu až tak hrozný. Ale ujišťuju tě, že přijdou horší věci. Třeba hned teď.“

„Povídej, chlapče, já budu poslouchat. Vod toho jsem tady. Jen mi řekni, o čem to bude dál? Tak v kostce.“

„Bude to z gymplu.“

„Počkej,“ vyskočil, jako kdyby mu za zadkem hořela koudel, a hnal se k baru. Kde tu energii bral, mi nebylo jasné. „Aby se ti líp vyprávělo.“ Krabici s tenorovými cédečky minul a otevřel jeden z četných šuplíků. „Kde to jenom...“ mumlal. „Á, tady,“ vzkřikl vítězoslavně a zamával nad hlavou lesklým kotoučem.

Mohutný nápěv studentské hymny mě vmáčkl do židle.

Gaudeamus igitur

Iuvenes dum sumus

„Vidíš vole, už sedm století nám tahle píseň říká: Radujme se, dokud jsme mladý. Tak se raduj a mluv.“

Takovému povzbuzení nešlo odolat. Nadechl jsem se a začal.

Ludmila

Naše gymnázium bylo postaveno na náměstí, jehož jméno se s dějinami české země mnohokrát změnilo. Na rozdíl od toho mého. Z jedné strany vedla rušná silnice, z dalších tří byla budova obklopena parkem, jehož zákoutí skýtala dost příležitostí k debatám o mimoškolní činnosti a k mimoškolní činnosti samé. Do ústavu se vcházelo masivními dveřmi, za nimiž bylo sedm schodů, které končily v rozlehlé chodbě. Z té chodby pak stoupalo dvojramenné schodiště až do třetího patra. V každém patře pak na jednotlivá ramena navazovaly další chodby. Z jedné strany bylo možno z vysokých oken hledět na školní dvůr, z druhé se pak vcházelo dveřmi, označenými cedulkami, do jednotlivých tříd. Ta, do které jsem chodil já, byla ve druhém patře. Druhá C.

„K tabuli půjde - Šukal.“

Už to tu bylo zase. Stejně jako na konci základní školy, tak i na gymnáziu si učitelé nemohli nechat ujít tuhle příležitost. Nejdřív trochu napětí a pak to přijmení, vyslovené s takovou radostí. V lavicích to zašumělo. Oblíbený rituál byl zde. Prošel jsem uličkou a pozoroval obličej spolužáků. Benda, který seděl přede mnou, se tvářil jako vždycky. To znamená jako pítomec. Nezval na tom nebyl o moc lépe. A René Hejkal měl evidentně největší radost, protože kdybych v téhle třídě nebyl já, tak by Černý Petr určitě zůstal u něho. Takhle mohl bezstarostně provádět ve druhé lavici kopulační pohyby, což mu zajisté připadalo neuvěřitelně vtipné. A jeho sousedovi, blbečkovi Josefu Tupému, též kopulujícímu, dvojnásob.

Na druhé straně uličky, kde seděla převážně dívčí část třídy, už to tak hrozné nebylo. Našly se, pravda, některé s podobným přístupem, ale zdaleka jich nebylo tolik jako u příslušníků silnějšího pohlaví. I když, silnějšího... Nedávno jsem náhodou vyslechl rozhovor spolužaček o síle a velikosti pohlaví blbečka Tupého. To jsem omylem vešel na dívčí záchodky, a když jsem zjistil, kde jsem a chtěl je urychleně opustit, zůstala mi klika v ruce. Pak už jsem musel jen sedět a poslouchat. Bylo to opravdu zajímavé.

Docela jsem si oddechl, když vypukla velká přestávka. Uchýlil jsem se k oknu na chodbě. Tady jsem měl většinou klid. Ani teď si mě nikdo nevšímal.

„Ahoj, Kazimíre.“

Skoro to se mnou seklo. Na to jsem tedy připraven nebyl. Přede mnou stál objekt mých erotických tužeb. Nejkrásnější dívka ze třídy. Co ze třídy. Ze školy. A nepochybně i z celého měs-

ta. Ludmila Kalenská. Už to jméno bylo takové vznešené. I chůzi měla vznešenou, ne jako Roubalová, která na Šukala reagovala vždy stejně jako Hejkal.

„Ahoj, Ludmilo.“ Najednou mně strašně vyschlo v krku.

„Hele, chtěla jsem se zeptat, co děláš v sobotu?“

Čučel jsem na ni stejně jako původní obyvatelé Tahiti na zrcátka, která jim nabídli coby krajně výhodný artikl při směně za perly, objevitelé těchto krásných ostrovů.

„V sobotu?“

Snažil jsem se vypadat tak, že na sobotu mám naplánováno hned několik akcí, a to dopoledne let balonem, odpoledne sjezd Hahnenkammu a večer návštěvu opery La Traviata. Asi se mi to moc nezdařilo.

„Viš, já trochu plavu v matice, tak jsem myslela, jestli bys mně s ní nemohl pomoci.“

„To, to, to...“ Já už si nemohl pomoci teď.

„Měli bysme na to klid, naši jedou k babičce a brácha má turnaj v karate,“ pokračovala, jako by se nechumelilo.

Zve mě k sobě, zve mě k sobě, drnčelo mi v hlavě. Podíval jsem se jí do očí. Předtím jsem měl pohled zavěšený někde mezi jejím levým uchem (přímo božským) a bustou Jana Ámose Komenského, který sledoval tento rozhovor z podstavce na opačném konci chodby. Jasně, že to tam bylo. Ten výraz z kategorie „je třeba toho chudinku utěšit“. Některé dívky mají v sobě prostě zakódovány samaritánské sklony. Ludmila nebyla výjimkou. Ale mně to v té chvíli bylo úplně jedno. A taky jsem se mohl mýlit. Třeba jsem se jí opravdu líbil.

„Tak v kolik?“ pronesl jsem mužným hlasem. Mně to tedy tak připadalo.

„V deset?“ použila otazník a nechala narůst mé ego. Já byl ten, kdo o tom má rozhodnout. Ego mi opravdu narostlo. Musel jsem se shýbnout a předstírat zavazování tkaničky u bot, aby si toho Ludmila nevšimla.

„V deset,“ zahuhlal jsem od země. Stoupnout jsem si nemohl ani náhodou.

„Budu se těšit,“ zašveholila kráska vznešeného jména ze svých výšin a jedním ze svých prstů mně přejela po pěšince ve vlasech. Pak pomalu odkrácěla.

Zavazoval jsem si tkaničku až do konce přestávky.

„No vidíš,“ poplácal mě Bohumil Vavříčka po ramenou. „Zatím to vypadá dobře. Ale že by byl na obzoru nějaký mazec?“

„Jen počkej,“ zamumlal jsem a upil ze skleničky. „Dočkáš se.“

„To mě fakt zajímá,“ dychtivě zakoulel očima. „Vzhůru, udatný reku,“ zadeklamoval. „Vstříc novým dobrodružstvím. A pamatuj, že máš to vyprávění jako terapii. Tak se nestyd’.“

„No ne, ty ses oholil?“ udiveně řekla moje maminka, která se jmenovala Jiřina a než se vdala, používala zcela normální příjmení Boudová. Byla sobota, kolem půl deváté, když začala zadělávat na knedlíky. „Dneska bude svíčková,“ usmála se na mě. Při slovu svíčková jsem byl totiž ochoten s ní komunikovat. Jinak to bylo stejné jako v ostatních rodinách s dospívajícími jedinci.

„Hele, mami, dneska nebudu na oběd doma.“

„Prosím tě, a kde budeš?“

„Ále, kamarádka potřebuje doučit matiku, tak...“ Jedna z mých dominantních vlastností je ta, že neumím lhát. A co je koneckonců na tom, že se budu s kámoškou učit?

„Tak matiku, jo,“ vmísil se do rozhovoru tatínek a otevřel ledničku.

„Pavle, ne že se nacpeš jako vždycky,“ podívala se po něm maminka. „Pro koho já vlastně vařím,“ pokračovala vyčítavě. „A ke komu že to jdeš?“ přeskočila bez varování na jiné téma.

„K Ludmile Kalenské.“ Ta moje prokletá pravdomluvnost.

„To je velice hezké děvče,“ ohodnotil ji tatínek z pohodlí gauče, na který se natáhl.

„A má takové pěkné jméno,“ doplnila ho maminka od válu. „Je takové...“ hledala výraz. „Takové ušlechtilé.“

To měla úplnou pravdu. Kalenský znělo určitě ušlechtileji než Šukal. Na chvíli jsem se zasnul a uviděl sebe, Ludmilu a oddávajícího úředníka, jak naslouchá informaci, že snoubenci se dohodli používat společné příjmení Kalenský. Kazimír Kalenský, mazlil jsem se v duchu se svojí novou identitou. Pak jsem se vzpamatoval a trhl sebou. „Prosím tě, jdeme se učit matiku,“ řekl jsem důrazně.

„Taky si pamatuju, jak jsem se učil matiku, vid’ maminko,“ zatvářil se lišácky, alespoň podle jeho mínění, tatínek. Mně to připadalo naprosto trapné.

„Nepovídej,“ pleskla maminka Dona Juana utěrkou. „To ses musel učit s někým úplně jiným. Já o tom vůbec nic nevím.“

„Hlavně mi neříkejte podrobnosti,“ vyjel jsem zoufale a odešel do svého pokoje, abych si připravil pomůcky na doučování. Na stůl jsem položil penál a pár sešitů. Co kdybychom se opravdu učili. To jsem nemohl vědět. Holky jsou známé tím, že dělají něco úplně jiného, než říkají. Tyto myšlenky mně však vůbec nebránily v tom, abych se na chvíli strávené s Ludmilou strašlivě netěšil. Přivřel jsem oči a pohladil opěradlo židle. Lidunko, zašeptal jsem. Ta moje obrazotvornost. Viděl jsem ji, jak mi jde otevřít. Svěží, krásná. To se nedalo vydržet.

„Hele, synu.“ *Strašlivě jsem se lekl. Vůbec jsem tatínka neslyšel, jak jsem byl zabraný do svých představ.*

„Teda tati,“ *řekl jsem vyčítavě. „Já už budu muset pomalu...“ Tušil jsem přednášku. Nemýlil jsem se.*

„Jsme přece chlapi, ne?“ *řekl tatínek rozhodně a letmým pohledem zkontroloval dveře do kuchyně, zda jsou zavřené. „Nemusíme si přece nic vykládat. Budeš sám s krásným děvčetem v bytě a...“*

„Jak to víš, že budeme sami?“ *vyrazil jsem do chabého protiútku.*

„Hlavně mi nevykládej, že ti neřekla, že budete mít na učení klid, protože rodiče nebudou doma. Vsadím se, že jedou do Prahy na nějakou výstavu.“

„K babičce,“ *špitl jsem.*

„Co jsi říkal?“

„Jedou k babičce a brácha má turnaj v karate. Stejně bys to ze mě vydoloval,“ *podíval jsem se na něj. Zdálo se mi, že se usmál.*

„Tak vidíš, že mám pravdu,“ *pokýval hlavou. Pak mě vzal okolo ramen. „Doufám, že víš, co a jak?“*

„Co co a jak?“ *Dělat ze sebe blbce mi docela šlo.*

„Ach jo,“ *povzdechl si, otočil mě k sobě a podíval se mi do očí. „Budeš sám s nejhezčí holkou ze třídy v prázdném bytě. To bys musel být ze dřeva, aby tě to nenapadlo.“*

Nevěděl jsem, kam s očima. „Vůbec nevím, o čem mluvíš,“ mumlal jsem. Nic jiného jsem ostatně říct nemohl.

„Já ti rozumím,“ *poplácal mě tatínek po zádech. „Taky jsem byl mladý. Jen si pamatuj, že opatrnosti není nikdy dost. Tak se podle toho chovej.“*

„Já už budu opravdu muset...“ *Naházet jsem penál i sešity do tašky a vrátil se do kuchyně. „Ahoj mami, tak já jdu.“ Políbil jsem ji na tvář.*

„Ahoj Kazičku, hezky se učte, já ti tu svíčkovou pak ohřeju.“

Maminka byla vždycky hodná. Nikdy na mě ani nezvýšila hlas, natož aby mě uhodila. Chvilíčku jsem uvažoval o tom, že bych Ludmilu skrečoval a zůstal doma, ale byl to jen takový záchvěv, který mě rychle přešel. Mezi dveřmi jsem se přesto ohlédl. Rodiče stáli vedle sebe a oba se usmívali. Maminka laskavě a tatínek, zdálo se mi, tak trochu spiklenecky. Zavřel jsem za sebou a vydal se vstříc milostnému dobrodružství.

„Ahoj, tak jsem tady.“ *Musel jsem vypadat jako idiot, když jsem s otevřenou pusou zíral na Ludmilu, jak schází po schůdkách k brance. Nikdy nebyla krásnější.*

„Pojď dál,“ usmála se a v tom úsměvu jsem zahlédl příslib. Proč jen ty holky s námi tak vorají.

Snažil jsem se to erotické dusno, které nejspíš dusilo jenom mě, rozptýlit. Vtipem. „Vždy připraven,“ zakrákoral jsem hlasem, úplně jiným než jsem normálně mluvil a otevřel tašku, aby viděla penál a sešity.

„Já vím, Kazičku, já vím.“ Její hlas byl maličko zastřený.

Čekala mě ještě cesta po schodech, kdy kráčela přede mnou. Byl jsem úplně v její moci. Kdyby řekla, abych jim zryl zahradu, udělal bych to bez váhání, i když zemní práce nesnáším.

„To je napínavý,“ praštil mě vinárník - terapeut do zad. Strašně jsem se lekl a rozkašlal se. „Počkej, já doplním zásoby,“ hmátl po džbánku. Pak zaštrachal v přihrádce s cedéčky, chvíli se v nich přehraboval a poté jedno z nich vložil do přehrávače. „Aby se ti líp vyprávělo,“ mrkl na mě a s plným džbánkem se přesunul zpátky ke stolu.

Una furtiva lagrima, začal Luciano Pavarotti (kdo jiný) svůj part.

„Jestli chceš, abys něco slyšel, tak ho prosím tě vypni. Nemůžu řvát jako on. Kdybych to uměl, nesedím tu dneska s tebou, ale zpívám ve vyprodané La Scale. Můžeme si ho pustit, až tohle skončíme. Už to nebude dlouho trvat, neboj,“ řekl jsem smířlivě, leč rozhodně.

„No tak jo.“ Bohumil se zvednul, pravda trochu neochotně a vypnul pěveckého barda. „Tak a teď přijde to nejlepší,“ konstatoval jsem. Rozhodně jsem nelhal, ale bylo třeba ještě dodat, jak pro koho.

Stál jsem v obývacím pokoji, zařízeném nějakým starodávným nábytkem. Aspoň tak na první pohled vyhlížel. Možná. Jeho vzhled si totiž moc nepamatuju. Měl jsem oči jenom pro Ludmilu.

„Připravila jsem nějaké pohoštění, aby se nám líp učilo,“ pokynula hlavou směrem ke stolku, stojícímu vedle mohutné pohovky.

Ztěžka jsem od ní odtrhl oči. Na lesklé desce ležely na skleněném tácu chlebičky a vedle stála láhev vína a dvě skleničky. Znovu jsem se podíval na Ludmilu. Zdálo se mi, že trochu zčervenala.

„Tak se posaď,“ ukázala mi na gauč vedle stolku.

Nemusela mě dlouho pobízet. Taška s učením mi vypadla z ruky. Obešel jsem stůl zleva a ona se ke stejnému místu přiblížila zprava. Najednou jsme stáli proti sobě, tak blízko, že jsme o sebe občas zavadili hřbetem ruky. Nic krásnějšího jsem do té doby neprožil.

„Viš, Lidunko, já...“

„Já vím, Kazičku,“ sklopila oči.

Sedli jsme si. Umístil jsem levou ruku na polštář a ona se o ni opřela. Připadal jsem si jako Danny Smiřický v Prima sezóně, s tím rozdílem, že mně to do téhle chvíle šlo podstatně líp než jemu s Irenou.

„Liduško...“ Začal jsem se naklánět k těm božským ústům, a jak jsem se nakláněl, zavadil jsem o její ňadro. Trošku vyjekla, ale neucukla. Naopak. Prohnula se v zádech, chytla mě okolo krku a přitáhla k sobě.

Udělal jsem dramatickou pauzu ve vyprávění. Odezva na sebe nenechala dlouho čekat.

„Okamžitě mi řekni, jak to dopadlo. Byl tam?“ zařval bez varování Bohumil a provedl neslušné gesto s pokrčeným loktem a napjatým bicepsem. V té chvíli vypadal, že by spíš potřeboval terapeuta on. Nepochybně byl v erotické euforii.

Lekl jsem se a zvrhl příděl modrého portugala. Provinile jsem se podíval na ubrus s červenou skvrnou a pak na posluchače mých zážitků. Nic neříkal, a tak jsem jen svěsil hlavu a v tom gestu bylo vše, co následovalo.

Venku před domem klapla dvířka od auta.

„To jsou naši,“ vytřeštila oči Ludmila. V příštím okamžiku se vysmekla z mého žhavého objetí a za vteřinu stála u okna. „Dělej, musíme to uklidit.“

Zmákla to sama. Já seděl a díval se, jak pobíhá po místnosti. Nutno uznat, že to mělo určitý řád. Vmžiku byla láhev se skleničkami a tácem pod gaučem. Vzápětí popadla mou tašku, která se povalovala na místě, kde jsem ji upustil, a vysypala její obsah na stolek. Penál a sešity se rozprskly do úhledného vějíře. Pak odněkud vykouzila trhačku a na její přední stranu načmárala několik vzorců. Kde vzala tužku, to jsem zaregistrovat nestačil. Mezitím si stihla upravit rozčuchané vlasy a zastrčit tričko do kalhot. Začínalo se to podobat té Prima sezóně čím dál víc. Doufal jsem jenom, že mě její otec nebude zkoušet z matiky, jako pan rada Dannyho.

Otočení klíče působilo na Ludmilu jako zvuk hromu při bouřce. Škubla sebou a zírala na dveře u obýváku. „Já se z té mojí mámy zblázním,“ bylo za nimi slyšet hluboký hlas. „To už je podruhý, co...“ Pak se dveře otevřely.

Pan Kalenský vypadal docela jako sympaták. A taky jako boxer. Vážil určitě přes metrák, byl o hlavu vyšší než já a z té výšky na mě koukal překvapeně, ale ne nepřátelsky. Paní Kalenská byla droboučká, usměvavá a zvědavě vykukovala za svým mužem.

Kdybych býval držel hubu. Kdybych nechal mluvit Ludmilu, která by určitě řekla, že se učíme. Ale to ne. Moje neštěstí spočívá zaprvé v tom, že jsem, jak už jsem řekl, přehnaně pravdomluvný, zadruhé v onom mém proklatém příjmení a zatřetí, že jsem slušně vychovaný. Rodiče mi od malička vštěpovali, že se musím pokaždé, když potkám někoho, kdo mě nezná, představit. Je to prý slušné. A jestliže to do vás někdo neustále hustí, je pochopitelné, že to použijete. I v tu nejméně vhodnou dobu.

Napřáhl jsem tedy ruku a vydal se, já, Don Quijote, vstříc větrným mlýnům.

„Kazimír Šukal,“ řekl jsem co nejvíc pevným hlasem. Všechno by bylo v pořádku, kdyby se v tu samou chvíli neodhodlal rada Kalenský k otázce, která byla zajisté myšlena jednak informativně a jednak tak trochu v žertu. Bylo to poznat podle povytaženého obočí a celkem mírného výrazu ve tváři.

„Co jste tu dělali?“

K mé smůle začal s tou otázkou téměř zároveň s mým představováním. Jen o trošičku dřív. Tím pádem se stalo, že jméno přeslechl a plně se upnul k mému příjmení, které pochopil jako sloveso, a to ještě v množném čísle.

„Cože,“ zařval a na jeho čele vyskočila žíla. Nápadně se začal podobat golemovi z filmu Císařův pekař. Paní Kalenská vykulila oči a vypadala vyjeveně. Asi na tom byla se sluchem stejně jako její manžel.

„Šu, šu, šu...,“ blábolil jsem, zcela nezávislý na své vůli. Nejspíš jsem se chtěl znovu představit. Golem se přibližoval. Když byl asi metr ode mě, zasáhla Lidunka. Kuráž holka měla, to se musí nechat.

„Tati, neblázni, on se tak jmenuje. Opravdu. Kazimír Šukal. A učili jsme se matiku. Vždyť víš, že v ní trochu plavu,“ pohodila hlavou ke stolku, kde se můj penál, mé sešity a její narychlo načmárané příklady povalovaly v družném objetí.

Golem se zastavil. Žíla trochu oplaskla a zdálo se, že mě pozoruje už s menší záští. Možná si představil, že by se jmenoval stejně jako já.

V tu chvíli se mě zmocnilo něco jako rozhořčení. My se tu počestně připravujeme a on... Musel jsem nějak odehnat tu myšlenku, že už jsem byl tak blízko cíle a ON mně to svým neočekávaným návratem zkazil. Musel jsem ten spravedlivý hněv nějak vyventilovat. I za cenu potlačení smyslu pro realitu a mravních zásad, jako je třeba pravdomluvnost.

„My, my, my...“ Násilím jsem musel přerušit své koktání. Byl jsem na nejlepší cestě vrátit se ke svému oblíbenému šu, šu, šu. „My se tady učíme matematiku a píšeme těžké úkoly,“ pronesl jsem plamenně a vytrčil prst směrem ke stolku s počmáranou trhačkou. Gesto bylo hodné Mistra Jana Husa. Přitom jsem zjistil, že penál je zavřený. Což s předchozím tvrzením

příliš nekorespondovalo. Kdyby to tatík uviděl, nebylo by to dobré. Leccos by mu mohlo dojít. Proto jsem se rozhodl pro akci, která by odstranila tento nedostatek. Nenápadně jsem vzal kompromitující předmět do ruky, jemně jsem vystrčil Lidunku z mezery mezi mnou a jejím otcem a upřeně se mu zadíval do očí. „Zrovna jsme se chystali na složitý příklad,“ řekl jsem, stále pobouřeně a doufal, že nepostřehne, jak tahám za zip.

Nepostřehl. Zato si všiml dvou kondomů, které z penálu vyskočily jako čertík z krabičky a přistály mu u nohou. Díval jsem se na ně, zrovna tak jako Ludmila, již z očí vylétly takové jiskřičky, zrovna tak jako paní Kalenská, jež za celou tu dobu nevydala ani hlásku, a zrovna tak jako pan Kalenský, jemuž opět začala mohutnět žíla.

I když jsem se potom nějakou dobu pod schody jejich domu sbíral ze země a trochu jsem kulhal na pravou nohu, nemohl jsem se na tatínka, který mi ty kondomy podstrčil během naší tajné rozmluvy, zlobit. Vždyť on jenom chtěl, aby se jeho syn nedostal do nesnázi.

„Tak to vidíš,“ obrátil jsem se na Bohumila Vavříčku, „neříkal jsem ti to? A celej ten malér začal tím, že jsem se představil.“

„To je neuvěřitelný,“ kroutil hlavou můj protějšek. „Kondomy v penálu. A ještě ke všemu tam nebyl,“ konstatoval smutný, leč pravdivý fakt. „Ovšem já bych řekl, že celej ten problém tkvěl v tom, že ti to moc dlouho trvalo. Kdyby ses snažil okamžitě po příchodu k Ludmilce, tak už jsi to mohl mít za sebou a mohl ses někde opájet představami, jaký to bude příště a jestli to potrvá dýl než těch patnáct vteřin.“ Při těch slovech se zašklebil a praštil mě do zad.

„Ty holt jsi...“ Polkl jsem to hanlivé slovo na závěr a začal jsem se chechtat, protože to jinak nešlo. A taky se mi opravdu ulevilo a cítil jsem se mnohem lépe, než když jsem přišel.

„Poslouchej mě, aby ti bylo ještě líp, tak ti teď něco řeknu,“ podíval se na mě tím svým záchranařským pohledem. Hodiny těsně poté odbily desátou. Noc zpovědí a rozhrěšení teprve začínala.

„A co to bude?“ zeptal jsem se.

„Slyšel jsem novej vtíp,“ zachichotal se. Sršel špatně utajovaným vzrušením.

Jak už jsem se zmínil na začátku, strašně rád ty nové fóry, na konci patřičně zmotané, vypravoval. A smál se jim. Už během jejich přednesu. Takže jsem dost dobře věděl, co přijde. A také jsem dobře znal svou úlohu.

„Řekneš mi ho?“ zeptal jsem se a snažil se vypadat dychtivě. Bohumil si na té dychtivosti velmi zakládal.

„No, když jinak nedáš.“ V tomhle byl jako ta slepice, co utíká před kohoutem okolo dvorku a říká si „ještě dvě kolečka, aby si nemyslel, že jsem kurva“.

„To budu moc rád,“ odpověděl jsem a v duchu jsem si pomyslel, že to určitě bude bomba.

„Bude to bomba,“ řekl Bohumil.

„Už mě nenapínej,“ zaprosil jsem s očima upřenýma na jeho ústa. Vše bylo připraveno k produkci.

„Tak poslouchej.“ Slepice se definitivně zastavila.

„Tři studenti jednoho gymnázia se pravidelně scházeli vždy po deseti letech s úkolem zorganizovat pomaturitní přátelské setkání všech absolventů ročníku.“

Po téhle větě na mě pohlédl a z jeho očí tryskala touha po tom, abych ho zajímavě, s hlasem přiškrceným smíchem, prosil o to, aby pokračoval. Problém byl v tom, že jsem většinu jeho vtípů už někde předtím slyšel. Tenhle nebyl výjimkou. Takže jsem už dopředu věděl, že ti tři pokaždé naplánují návštěvu hospody U dvou samic. Po deseti letech proto, že servírky tam mají pěkná prsa, po dvaceti bude hlavním důvodem návštěvy výborné pivo, po třiceti je zláká nabídka dietní stravy, po čtyřiceti ohodnotí bezbariérový přístup a po padesáti letech si naplánují znovu návštěvu U dvou samic, protože tam, díky své skleróze, ještě nikdy nebyli. Když jsem tuhle anekdotu slyšel prvně, také jsem se smál, protože mi přišla opravdu legrační. Nebyl jsem ovšem ještě v situaci těch posledně jmenovaných studentů a pamatoval jsem si ji. V rámci zachování přátelství s Bohumilem jsem se však usilovně snažil nedat to najevo a vypadat tak, jako bych v životě nic komičtějšího neslyšel.

Vděčně se na mě podíval. „A na čem myslíš, že se dohodli?“

„Nemám ponětí,“ vyhrkl jsem rychle jedinou možnou odpověď a vzpomněl si na kondomy v penálu. Vyprskl jsem.

„Dohodli se na tom, že při setkání po deseti letech půjdou do hospody U tří koťátek, protože tam mají servírky velký kozy,“ vytáhl první trumf Bohumil. No vida, v názvu hospody byla pěkná inovace. A v názvu psů také. V důsledku těchto změn jsem se zařehl jako kůň.

„Počkej,“ řekl skromně Bohumil, „to nejlepší teprve přijde.“ A začal se tlumeně pochechtávat. Za několik vteřin se už smál na celé kolo. „A víš, na čem se dohodli po dvaceti letech?“

Téměř jsem mu nerozuměl. Na tom však teď už vůbec nezáleželo. Tak mě nakazil tím svým smíchem, že jsem se přidal a nemohl přestat. „Ne,“ dostal jsem s námahou ze sebe a zkroutil se na židli.

„Že půjdou do hospody U tří kořátek, protože tam mají pivo,“ ječel vysokou fistulí Bohumil a bylo mu jedno, že se poněkud odchýlil od původního významu. Mně to bylo jedno také. Tohle bylo daleko lepší než původní anekdota. Už to nešlo zastavit.

„A co bylo po třiceti letech?“ nahlál jsem mu na smeč.

„To šli do tý samý knajpy, protože tam vařili dietní čvochy,“ hýkal vypravěč a mlátil pěstí do stolu.

„A po čtyřiceti?“ řval jsem, neschopen čehokoliv jiného.

„To tam přijeli na vozejku,“ chrčel Bohumil a začal povážlivě modrat v obličejí. Představil jsem si studenty, jak narážejí s těmi invalidními vozíky do velkých prsů, a zhroutil jsem se. Bylo třeba to ukončit.

„A po padesáti?“ Už jsem jenom škytal.

Bohumil mě přešel pohledem svých uszlzených očí a řekl. „To jsem teď zapomněl.“

Trvalo mi asi minutu, než jsem se uklidnil. Pak jsem ho objal kolem ramen. „Dík, už strašně dlouho jsem se takhle nezasmál.“

Podíval se na mě se zřejmou náklonností. Za okamžik mu však v těch jeho plovoucích očích blesklo podezření. Nejprve maličké, posléze obrovské jako Grand kaňon. „Ty kanče, ty jsi ten vtíp znal, co?“

Tentokrát to uklidňování trvalo o poznání déle.

„Tak jsme se zasmáli,“ řekl Bohumil. „Ale nejsme tu kvůli mně.“

Venku už úplně utichl veškerý ruch. Bohumil vstal, zhasl zářivky a nechal zapnuté pouze malé světlo za pultem. Přítmí vytvořilo sdílnou atmosféru a umožnilo mi otevřít se.

„To, co ti teď povím, jsem ještě nikdy nikomu neřekl.“

„Teda,“ pozdvihl obočí.

„Fakt, nekecám, je to jeden z nejhorších zážitků v mém životě. Myslím, že na konci pochopíš, proč mám takové pocity, jaké mám.“

„Ty mě napínáš,“ řekl Bohumil a doplnil víno do skleniček.

Přivřel jsem oči a zase si po letech vybavil podobu krásné Renátky.

Renáta

Renáta byla okouzující. Devatenáct let, mírně zvlněné světlehnědé vlasy, oči, v nichž jsem se utopil hned při prvním setkání. A milovala mě. Bylo mi v té době kolem jednadvace-ti, život takřikajíc před sebou. A do toho života Renáta neodmyslitelně patřila. Byli jsme

spolu skoro každý den, a pokud ne, účty za telefony závratně rostly. Bydlel jsem ještě u rodičů, což mi pochopitelně vyhovovalo z důvodu stravování, maminka pořád vařila nejlepší svíčkovou na světě, ale už méně při tom, kdy jsem chtěl být s Renátou sám. I když ono to vlastně bylo jedno. Chodila se mnou do kina, na diskotéky, po parcích plných zeleně. A líbala se se mnou na nejrůznějších místech. Něžně i vášnivě. A taky naslouchala mým vyznáním, která pochopitelně směřovala k jedinému cíli. Je třeba upřesnit, že pouze naslouchala. Když jsem se pokusil o něco víc, vždycky mně vyklouzla z objetí a podívala se tak nějak smutně, takže jsem pokaždé couvl a přerušil své pokusy. Ty jsem příště znovu opakoval, to jsem si nemohl pomoci, ovšem s výsledkem stejně žalostným. Já ji ale miloval, takže jsem to odmítání vždycky nějak překousl a doufal, že se to někdy zlepší.

Ještě o něčem se musím zmínit. Říkala mi Mirečku, což se mi strašně líbilo, protože to mělo s Kazimírem jen málo společného a se Šukalem už vůbec nic.

„Mirečku,“ řekla mi jednou, kdy jsem se jí už asi poosmdesáté pokusil proniknout do kalhotek a poosmdesáté jsem byl odpálkován. „Já vím, že mě miluješ, já tě taky miluju a taky vím, že by to s tebou bylo krásné, ale bude to ještě krásnější, když se zasnoubíme.“

Bohumil na mě zíral jak křovák na křižovatku v New Yorku a pak se zeptal. „Hele, ty máš fakt problém. To mně chceš tvrdit, že jste za celou tu dobu spolu ani jednou nepíchali? A jak dlouho jste spolu chodili?“

„Skoro rok.“ Díval jsem se zarytě na ubrus. „A ani jednou.“

„A vona po tobě nejdřív chtěla, abyste se zasnoubili. No to to začíná. A cos jí řekl?“

„To se dozvíš, když budeš zticha,“ odsekl jsem poněkud příkřeji, než jsem původně zamýšlel.

„Já jen, k čemu to směřuje,“ neurazil se Bohumil. „Ale jakkoli je to smutný, přece jen se mi nezdá, že by to mělo nějakou souvislost s tím, jak se jmenuješ.“

„Zdání klame,“ ujistil jsem ho a pokračoval ve vyprávění.

„Zasnoubíme?“ Musel jsem v té chvíli vypadat jako Marťan, jenž při prvním vystoupení z rakety natrefil na policajta, co po něm chce, aby mu předložil občanský průkaz. „A jak se to dělá?“

„Je to hrozně romantický. Koupíš dva prstýnky, nemusí být ani moc drahý, kytku, zavoláš mi a pojedeme spolu na nějaký děsně odlehlý místo. Zeptáš se mě, jestli se s tebou chci zasnoubit a já řeknu že ano, ty mně ten jeden prstýnek navlečeš na prst a pak se políbíme a bude to. Jo, a přitom, když se mně budeš ptát, tak bys mohl klečet.“

„Klečet?“ Pokyvoval jsem hlavou a snažil se vypadat duchaplně. „A potom už...“

„A potom už jenom zajedeme k našim a řekneme jim, že jsme se zasnoubili,“ nenechala mě domluvit.

„K vašim.“ Vyjadřování se v holých větvích mi docela šlo. „A co tam budeme dělat?“ Ta otázka byla zcela namístě.

„Neboj, naši jsou docela fajn a hlavně máma je zvědavá na to, jak vypadáš.“

Je pravda, že do tohoto okamžiku jsem nikdy neuvažoval o tom, že Renátka má nějaké rodiče. Oni mě nikdy neviděli a já je taky ne. Lhal bych, kdybych tvrdil, že mi to scházelo. Jejich dcera mi stačila.

„A potom už?“ Nehodlal jsem vyklidit pozice, co se týkalo mé odměny.

Koukla se na mě svýma velkýma očima a já v nich uviděl příslib. Jestli tohle dělaly ženský ve středověku s nastupujícími králi nebo císaři, už vím, proč vznikaly války.

„Možná.“ Zuby se jí zablýskly a přitiskla se ke mně.

Tak jsem koupil dva prstýnky. Padly na to moje úspory. A pak jsem začal přemýšlet o romantickém a odlehším místě. Asi po dvou týdnech jsem na to kápl. Necelých deset kilometrů od našeho města se tyčily na kopci trosky starého hradu. Jestli se dobře pamatují, jmenoval se Věžka. Přístup k němu byl dost komplikovaný, vedla tam pouze úzká stezka, klikatící se mezi vzrostlými borovicemi. Vydal jsem se na zříceninu nejprve sám, abych posoudil, zda je dost vhodná pro ten emocionální akt. Byl jsem spokojen. Za celou dobu průzkumu jsem nepotkal ani živáčka, zelená tráva a mech, rostoucí na bývalém nádvoří a trčící z kamenných zdí hradu, dodávaly tomu místu zvláštní punc. Statné sosny, pohupující se ve vlhém vánku, tvořily vhodnou kulisu k mé budoucí žádosti. Polních květů tady rostl dostatek, takže jsem se nemusel vláčet s nějakým pugétem, který by určitě cestou zvadl. Nedovedl jsem si představit, že by mohlo být něco romantičtějšího. V tom úchvatném tichém zákoutí pokleknu před Renátkou a zeptám se jí, zda se chce se mnou zasnoubit. A pak se políbíme a klesneme do toho mechu, kde... Viděl jsem ji, jak se pode mnou zmítá v rozkoši a zarývá prsty do toho zeleného lože. Hned po návratu jsem jí zavolal a zeptal se, jestli je ochotná přijít v sobotu v devět ráno na autobusové nádraží, za účelem zasnoubení. Opravdu jsem řekl za účelem zasnoubení, takovým úředním tónem, abych tomu pozvání dodal vážnosti.

„Už se těším, Mirečku.“

„Jéžiš, to je fakt romantický. Odvolávám ty kecy o píchání. Sex není všechno. Z toho bys měl mít ale radost a ne deprese.“

Tohle bych od Bohumila nečekal. Dokonce se mi zdálo, že se mu zaleskly oči. Spisovatelé a vinárníci jsou nejspíš cít'ové.

„Co čumíš, Šukale,“ řekl až přehnaně neurvale.

„Tak si to tak neber.“ Role se na chvílku vyměnily. Ale jen na chvílku. Do toho okamžiku, než jsem opět začal.

V sobotu jsme v devět ráno stáli s Renátkou na autobusové zastávce. V kapse jsem měl krabičku se dvěma prstýnkami. Slunce se právě prodralo skrz mráčky a zalilo naše budoucí štěstí. Řekl jsem jí, kam jedeme, bez podrobností, ty jsem si nechal pro sebe, aby mohla vyniknout realizace samotného aktu.

V devět patnáct jsme pořád stáli na zastávce. A taky v devět třicet. To už se mě začínala zmocňovat nervozita. Zamířil jsem do informací.

„Depak, mladej pane, na Věžku dneska nic nejede,“ sdělila mi z informační kukaně žena středního věku tu neradostnou skutečnost. „Ve všední den jo, to tam jedou čtyry autobusy, ale v sobotu? To ne. Asi ste se blbě koukal.“

Až teď jsem si všiml jejího baňatého nosu. Jistě má pod pultem půllitrovku rumu. Docela by se mi teď jedno deci hodilo, neboť bylo nutné si přiznat, že jsem se asi opravdu blbě kouknul, a poté to sdělit Renátce. Vrátil jsem se k ní. Stála u prosklené vitríny a soustředěně četla rady předního znalce z oboru pěstitelství pod názvem Jak se dopracovat k výborným kedlubnám.

„Mají v tom bordel. Opil se jim řidič na tenhle spoj a záloha musela zase jet s jiným, protože tamtoho kouslo klíště a je v nemocnici.“ Lhal jsem tak, až se mi to zdálo docela věrohodné.

„No a ty ses nechal odbýt? To by tak hrálo, řidiči budou opilí a my se nebudeme moct zasnoubit.“ Renátě plály oči a byla ještě krásnější než obvykle.

„Tak bychom se mohli zasnoubit třeba v parku, tam by to možná šlo, co říkáš?“ Začal jsem litovat, že jsem jí neřekl hned o mém omylu. Aspoň by si začala zvykat. Jestli chce se mnou zůstat, tak tohle faux pas určitě nebylo poslední.

„Když sis dal takovou práci s výběrem toho romantickýho místa? To by tak hrálo.“ Zdálo se, že je to její oblíbené rčení. „Oni jsou povinni nás tam dopravit.“ V té chvíli se podobala bohyni spravedlnosti. Vzdorně pohodila hlavou a rázně zamířila ke kukani.

Zůstal jsem venku a pozoroval ji skrz prosklenou stěnu. Stejně jsem nemohl nic jiného dělat. A ačkoliv jsem neslyšel, bylo jasné, o čem moje budoucí snoubenka a pracovnice

z informací hovoří. Nejdřív Renáta zuřivě vrtěla hlavou a o chvíli později zdvihla ke svým něžným ústům imaginární placatici. Načež zaujala postoj, který ve spojení s jejími gesty dával autobusovému podniku najevo, kam až to dopracoval. V kukani se zatmělo, to jak se její protějšek s baňatým nosem postavil. Následovalo několik rázných gest, po nichž informatorka někam sáhla, vytáhla jízdní řád a vyšla s ním ven. Asi minutu do něj obě zíraly a mezitím se jejich tváře začaly stáčet směrem ke mně. Z výrazu té starší bylo možné vyčíst: Tos to děvenko chytla..., z výrazu Renáty nebylo možné vyčíst nic. Znova se podívaly do jízdního řádu a chvíli v něm listovaly. Pak se ta mladší otočila a zamířila ke mně. Zbytek diskusního kroužku se vrátil do zaskleného 1+0.

„Tak co?“ zeptal jsem se jakoby nic. Byl jsem odhodlaný zatloukat, zatloukat, zatloukat. Renáta se ani slovem nezmínila o mé imaginaci. Docela se mi ulevilo.

„Ta hodná paní byla tak laskavá a našla nám náhradní spoj. Jede to za pět minut z trojky. Nebude to přímo na Věžku, ale o dva kilometry blíž a zbytek dojdeme. Tak pojď, ať nám to neujede.“ Raději jsem se zdržel komentáře a urychleně vykročil. Koutkem oka jsem ještě zahlédl hodnou paní, jak se shýbá pod stůl.

Stoupali jsme stezkou ke zřícenině. Našel jsem ji docela dobře, což mě dost udivilo. Také mě překvapilo, že bylo pořád hezky. Čekal jsem, při své smůle, že začne foukat ledový vítr a padat sníh. Na místo pod Věžkou, jež bylo obklopené šumícími stromy a vystlané travou a mechem, jsme došli poměrně brzy.

„Tady je to krásný,“ zašeptala Renátka. „Moc hezky jsi to vybral, Mirečku.“ Intermezzo s autobusem bylo zapomenuto. Miloval jsem ji čím dál tím víc.

„Renátko,“ zamumlal jsem a učinil osmdesátý první pokus.

Podívala se na mě káravě. „Ty jsi zapomněl, proč jsme sem přišli?“

Během patnácti vteřin jsem měl natrhanou kytici, vyndanou krabičku s prstýnkou a klečel jsem. „Chceš se se mnou zasnoubit?“ vzhlédl jsem k objektu mých tužeb.

„Ano,“ řekla a natáhla ke mně ruku.

Ještě vkleče jsem jí nasunul prstýnek. Oplatila mi to a pak jsem ucítil něco divného. Šlo to zespodu. Odtrhl jsem se od Renátčiny očí. Jasně. Čemu bych se měl vlastně divit. Bylo to jako vždycky. Špatně. Klečel jsem v mraveništi. Co na tom, že všude kolem byl hebký mech a voňavá tráva. Já klečel v mraveništi. A ke všemu byly ty mrchy nějak agresivní. Žádní Ferdové Mravencové s puntíkatými šátky, ale zrzavé bestie, které okamžitě poznaly, kde je má slabina. Respektive, kde jsou mé slabiny. Vzaly mě útokem a v pětistupech vtrhly zespodu do kalhot. Zařval jsem, vyskočil, urval si zip u poklopce a za dvě vteřiny jsem stál před Renátkou ve slípech.

„Teda Mirečku,“ hlesla a měla v očích úžas. „Takhle by to nešlo, ještě musíme jít k našim.“

„Jéééé,“ řval Bohumil a po tvářích se mu koulely slzy smíchu. „To teda, to teda, ...“

„Nech toho,“ obořil jsem se na něj. Už jen při vzpomínce na ty mravence mě začalo svědět celé tělo. „A dolejš. Myslíš, že si mám připomínat ta traumata za střízliva?“

„Tak se Kazíku nezlob, už se nebudu smát.“

Blížil jsem se ke konci příběhu s Renátkou. Ten byl natolik strašlivý, že ta příhoda s mravenci vypadala vedle něj jako zásah do rozkroku míčkem na líný tenis, kdežto ten konec samotný byla trefa tamtéž, ale medicinbalem. A přitom se to všechno rozvíjelo tak hezky.

„Ty se mi líbíš, Kazimíre,“ říkal už potřetí Robert. Plácal mě po zádech a doléval mi čtvrtou slivovici. Robert byl otec Renáty. Byl jsem na vrcholu blaha.

Zhruba před čtyřmi hodinami jsem se trásl jako ratlík v lednici. Stáli jsme před masivními dveřmi velkého domu, který mi připomínal sídla magnátů z amerických televizních seriálů. Renáta mě držela za ruku. Civěl jsem na velkou mosaznou ceduli s nápisem Robert a Sylva Komorousovi.

„Nešil,“ říkala něžně. „Oni tě neukousnou, vždyť jsi můj snoubenec. Jenom doufám, že mravenci zůstali na Věžce,“ vyprskla a zazvonila.

„Mami, tati, tak to je Kazimír,“ představovala mě asi za minutu svým rodičům.

„Tak pojďte dál,“ řekli skoro současně. „A nezouvejte se,“ obrátila se na mě maminka, která vypadala jako kopie Renáty, jen o trošku starší. Vešli jsme do pokoje, který měl rozměry jako celý byt, ve kterém jsem s našimi bydlel. Na masivním stole, stojícím uprostřed místnosti, ležely čtyři sady talířů.

„Posadte se,“ pokynul otec směrem ke stolu. „Sylva připravila menší občerstvení.“

Za hodinu jsem seděl a těžce odfukoval. To menší občerstvení se skládalo z předkrmu, což byl nějaký krém na něčem, co jsem nepoznal, z polévky s knedličky, kterou miluju, z poloviny kachny, po níž se můžu utlouct, a ze sladkého dezertu.

„Bylo to strašně dobrý,“ zafuněl jsem, „ale už vážně nemůžu.“

„Tak snad později,“ řekl otec. „A teď by to chtělo něčím rozředit.“ Vstal od stolu a zamířil k vyřezávané skřínce, ze které se vyklubal bar.

„Tati,“ podívala se na něj Renáta.

„Kachna se rozředit musí,“ nenechal se vyvést z klidu její rodič a vytáhl láhev s čirou tekutinou. „Slivovice,“ řekl. „Přímo z Moravy, od jednoho mého dobrého známého.“ Z vedlejší skříňky vyndal čtyři skleničky a naplnil je po okraj. „Tak na zdraví,“ zvolal. Chtěl jsem se zavděčit a kopl jsem průhlednou tekutinu do sebe. Vzápětí jsem přestal dýchat a začal hrát všemi barvami. To byl pravý čas na zahájení mé lustrace.

„A co vlastně děláte?“ obrátil se na mě otec. Dalo se čekat, že takovéhle otázky padnou. Na ně jsem byl připraven.

„Dělám do počítačů,“ kuckal jsem ze sebe odpověď. V té době jsem stál za pultem jednoho obchodu s počítači. Ovšem to sloveso „dělám“ tomu dodávalo zdání, že se na svět klube další Bill Gates.

„To má budoucnost.“ Zdálo se, že jsem ho uspokojil. „Napijeme se na budoucnost.“

„Vy už s naší Renátkou chodíte delší dobu, vidíte?“ Na to se maminka zeptat nemusela.

„Asi třičtvrtě roku mami, vždyť víš,“ skočila jí dcerka do řeči. „A nevyslychejte ho tak,“ chytla mě pod stolem za ruku.

„A Renátka říkála, že máte takové zvláštní příjmení.“ Zrovna na to se tedy maminka zeptat nemusela.

Potlačil jsem v sobě nutkání stoupnout si a hlasitě pronést své jméno. „Tedy ehm, ano.“ To bylo všechno, čeho jsem se odvážil. Nebylo divu - po mých předešlých zkušenostech. Bohužel tohle mé neurčité vyjádření vzbudilo zájem obou rodičů. Dívali se na mě upřeně. Tak jsem se odhodlal. „Šukal,“ zašeptal jsem.

„Co jste říkal?“ To se zeptali oba najednou. Ale co, stejně to jednou vyjde najevo.

„Jmenuji se - Kazimír Šukal,“ řekl jsem, teď už nahlas.

Ticho bylo jen chvíličku.

„Ale to je pěkné jméno, takové staročeské.“ Nebylo zřejmé, jestli maminka myslí jméno nebo příjmení. Nepátral jsem po tom.

„Na to se chce napít,“ trval si na svém otec a odzátkoval už poněkolikáté láhev slivovice.

Nestávalo se mi často, aby to mé proklaté příjmení přešel někdo bez úšklebku. V duši se mi rozhostil klid.

„Máte to tu moc pěkný,“ rozhlédl jsem se kolem sebe. Opravdu se mi tam líbilo.

„To jsme rádi, dělali jsme to hlavně pro Renátku. Je naše jediné dítě.“ Maminka se zdála být trochu dojatá. „A víš co, Renátko,“ obrátila se na dceru, „proved' pana Kazimíra po domě. Jestli tedy bude chtít?“

„Tak pojď,“ vyskočila Renáta. *Byl jsem rád. Budu s ní sám a budu jí moct říct, že... Co jí vlastně řeknu? Já jsem udělal, co chceš ty, tak ty teď udělej, co chci já? To mně přišlo blbý.*

Během těchto úvah mě Renátka dotáhla po schodech, pokrytých vysokým kobercem, do prvního patra. Tam se mně znenadání vrhla kolem krku a začala mě vášnivě líbat. „Já tě tak miluju,“ mumlala mezi polibky a nadry třela o můj hrudník. „Byl jsi skvělejší. A neboj se, už se brzy dočkáš.“ Tu poslední větu šeptala takovým zvláštním způsobem, až jsem se strašně vzrušil.

„A kdy?“ zkusil jsem to.

V šeru plném chůčce, lascivních pohybů boků a ztvrdlých bradavek, jejichž tmavé vrcholky jsem zřetelně viděl čnít pod bílou blůzičkou, mě pohladila po tváři a řekla. „Musíme se vrátit k našim.“ Pak se opřela o zed', podívala se nejdřív na špičky nohou, pak na mě a na závěr sjel její pohled na dveře v čele chodby. „Tam je můj pokoj.“ A pak mě zase táhla po schodech dolů.

Během toho klopýtání jsem přemýšlel, proč mi to, proboha, řekla. Copak teď můžu, když rodiče...

„Tak jak se vám líbil...“

„Tati, mami, já vám chci něco říct,“ přerušila je. *Obavy v jejich očích byly patrné. V mých taky. „My jsme se dnes dopoledne zasnoubili.“ Při těch slovech mně zmáčkla ruku tak silně, až jsem vyjekl. Přece jen asi nebyla úplně nad věcí.*

„Teda děti, to je tak romantický,“ vzdychla maminka a bylo vidět, že se jí ulevilo.

Otec neříkal nic, jen rovnal skleničky.

Další hodina a půl byla naprosto fantastická. Už dlouho jsem se necítil tak uvolněný. Vyprávěli jsme na přeskáčku tu naši zasnubovací story na Věžce a všichni jsme se smáli a pili, a já cítil, že se mi seznámení s Renátčiny rodiči zdařilo.

„Tak já už budu muset jít,“ řekl jsem někdy v půl jedenácté.

„No to vás nesmí ani napadnout,“ řekla maminka.

„No to tě nesmí ani napadnout,“ řekl otec. „A víš co, Kazimíre, říkej mi Roberte.“

„Náš tatínek má samé dobré nápady. A víte co? Budete tady spát,“ rozhodla maminka. „Stejně je ten barák hrozně velký a ten pokoj pro hosty je nevyužitý.“

Pokoj pro hosty byl v přízemí hned vedle obýváku, kde jsme seděli. Moc se mi líbil, když mě do něj paní domu zavedla. Tykání mi sice nenabídla, ale políbila mě na tvář a dodala, že jsme jí udělali s tím zasnoubením velikou radost.

„Co ty na to, Kazimíre, kdybysme si spolu popovídali,“ řekl Robert. „Jako chlap s chlapem.“

„Nám už se chce stejně spát, vid' Renátko,“ řekla maminka.

„Jasně mami.“ Zvedla se ze židle a začaly spolu stoupat po schodech do prvního patra. V polovině schodiště se ohlédla přes rameno a já v jejích očích uviděl záblesk nespoutané touhy. Pak zmizela v šeru chodby.

„Tak pojď, Kazimíre, něco ti ukážu,“ poplácal mě Robert po zádech.

„Ano pane K..., Roberte.“ Přece jen jsem si nemohl zvyknout.

Otevřel dveře, kterých jsem si dřív nevšiml. Vešel jsem dovnitř a vypadly mi oči z důlků. Za takový bar by se nemusel stydět ani hotel s pěti hvězdičkami. Sedl jsem si na stoličku.

„Tak co si dáme?“

Mně to v té chvíli bylo už jedno. Stejně jsem musel pořád myslet na Renátu, jak v této chvíli uléhá do své postele, nějakých dvacet metrů ode mě, oblečená určitě do průsvitné noční košilky.

„A víš co, nebudeme to míchat,“ sáhl pod pult a vytáhl láhev, která už z dálky vypadala exkluzivně.

„Ty se mi líbíš, Kazimíre,“ říkal už potřetí Robert. Plácal mě po zádech a doléval mi čtvrtou slivovici. Byl jsem na vrcholu blaha. „A řeknu ti, já bych se taky chtěl jmenovat Šukal. Je to takový úderný. Komorous, to je proti tomu prd. Ty asi musíš mít dobrý skóre, kvůli tomu svému jménu, co?“

Zamlženým zrakem jsem ho pozoroval a nevěřil vlastním uším. Kdyby tak věděl.

„No hele, já vím, že je dneska jiná doba než za mejch mladejch let. Ale přece jenom. Ty už jsi..., ty už jsi...“

Trvalo mi asi minutu, než jsem pochopil, na co se mě ptá. Tatka vyzvídá, jestli jsem už s Renátkou spal.

„Ne, Roberte.“ Na jednu stranu jsem byl rád, že mu nemusím lhát. Na stranu druhou bych mu ovšem lhal docela rád. Kdyby...

„Tak to je dobře.“ Očividně mu spadl kámen ze srdce a rovněž splnil úkol, jímž jej zcela určitě pověřila manželka. V příštím okamžiku však bohužel projevil svůj vlastní názor a přitvrdil. „A taky to tak zůstane. Dneska tedy určitě. Rozumíme si?“

Rozuměl jsem mu dokonale. Přesto mi byl sympatický. K tématu sexu s jeho dcerou jsme se už nevrátili. Přesunuli jsme se do hlubokých kožených křesel a vzali si na paškál fotbal, hokej a politiku. Byl to docela hezký chlapecký rozhovor. Sedět v nějaké knajpě, určitě bych nemyslel na nic jiného. Teď jsem však stále měl před očima Renátku, jak kousek ode mě...

Uchýlil jsem se k podlému činu. Začal jsem slivovici dolévat sám. Výsledek se dostavil poměrně brzy. Robertovi klesla víčka, několikrát je sice ještě prudce otevřel, ale pak ho to zmohlo a z křesla naproti mně se ozvalo chrápání. Cesta byla volná.

Stál jsem na posledním schodu a díval se na dveře, za nimiž spala Renátka. Byl jsem hrozně nadržžený a blikalo mi před očima. Ted' anebo nikdy. A připomněl jsem si ten pohled plný žádostivosti, který ke mně vyslala, když odcházela. Dveře se otevřely potichu, potichoučku. Ležela tam ve tmě, viděl jsem obrysy jejího těla. Stejně potichu jsem zavřel a udělal dva kroky dopředu. Najednou zasténala, tak, jak jsem ji nikdy zasténat neslyšel. To už nešlo vydržet. Košile, kalhoty i slipy ležely v tu ránu na zemi. Vtrhnul jsem k ní pod pokrývku jako velká voda. Tlumeně vykřikla, nechtěla vzbudit rodiče, a přimkla se ke mně. Bylo to strašně erotické. Nacházel jsem v té tmě záhyby jejího panenského těla. Ta hebká pohoří, ta vlhká údolí. Za dvě minuty jsem byl hotov a moje spermie vítězně tančily na jejím bříšku. Rychle jsem na sebe naházel svršky a vycouval na chodbu. Přece jen jsem se trochu obával, že by se Robert mohl vzbudit. Zlehka jsem našlapoval a měkký koberec tlumil mé kroky. Náhle se můj přítel tam dole znovu mohutně zvětšil. Přes kalhoty to bylo docela dobře patrné. Chvilí jsem uvažoval o tom, že bych se vrátil. A nejspíš by k tomu i došlo, kdybych za svými zády nezaslechl takové podivné zapísknutí. Otočil jsem se a skoro jsem omdlel. V pülce chodby, hned u schodiště, stála v krásné průsvitné noční košilce... Renátka.

Když jsem skončil, rozhostilo se ticho, které rušilo jen zaskřípění brzd noční tramvaje. Hodiny během toho mého sexuálního vyprávění popolezly až k půlnoci.

„Ty..., ty...“ Ještě nikdy jsem neviděl Bohumila, jak se mu nedostává slov. „To chceš říct, že jsi vojel její matku?“ V té větě bylo všecko. Nevěřičnost, obdiv a možná i trochu závisti.

„Já za to ale opravdu nemohl,“ řekl jsem skoro plačtivě. „Já si jen spletl směr. Copak za to můžu, že její matka spala ve dveřích, které vypadaly úplně stejně a byly jen na opačném konci chodby. A tady vidíš, že za tyhle hrozný situace fakt může ten nešťastnej Šukal. Myslí, jak Robert kecal o tom, že by se tak chtěl jmenovat a jak nalejval ty slivovice...“

„Pokud si dobře pamatuju, tak jsi ty slivovice nalejval ty,“ řekl Bohumil Vavříčka. Vypadalo to, že jej tato příhoda opravdu zkrouhla a oslabilo jeho léčitelská předsevzetí. „To chce něco vostrýho.“ Otevřel skříňku a vytáhl láhev - slivovice. Jak stylové. Dvakrát si lo-kl. „A co vlastně Renáta na tý chodbě dělala?“

To byla dobrá otázka. Bohužel jsem na ni nedovedl odpovědět. Mohl jsem se pouze domnívat, že se šla podívat, jestli už nejdu. Za ní.

„Zase na druhou stranu, podle toho, jak jsi to líčil, tak jsi neudělal hanbu tomu svému jménu. Muselo to být výjimečné. Aby čerstvý snoubenec a nastávající ženich vobtěh matku budoucí nevěsty, to se hned tak nevidí. No a potkal jsi Renátu ještě někdy potom?“

„Potkal,“ přitakal jsem. „Asi za půl roku. Náhodou. V kině. Tou ulicí, kde bydlí, jsem se neodvážil projet ani autobusem s kouřovejma sklama. Do toho kina jsem šel tehdy sám a na poslední chvíli, takže už byla v sále tma.“

„Jako v té ložnici, co?“ neodpustil si poznámku Bohumil.

Nevšímal jsem si ho. „Najednou koukám, hned přede mnou sedí Renáta s nějakým mamlasem. V první chvíli jsem chtěl zdrhnout, ale když jsem viděl, že o mně neví, skrčil jsem se na křesle. No, a slyšel jsem, o čem mluví.“

„Opravdu?“ řekl Bohumil. „Já jsem taky byl párkrát v kině s krásnou holkou. Jestli nás přítom někdo šmíroval jako ty je, tak potěš pámbu.“

Ignoroval jsem jeho glosu. „Tak ten mamlas jí vošahával, jak to v kině chodí a hučel do ní něco v tom smyslu, jako kdy už. A Renátka ho bacila přes ruku, což mně udělalo radost a pak mu něco říkala, ale to nevím přesně co, protože mluvila potichu. Ale úplně jasně, ještě předtím, než jsem předčasně odešel, jsem slyšel dvě slůvka.“

„Jaký dvě slůvka,“ nevydržel to Bohumil.

Dal jsem si záležet, aby to vyznělo. „K našim.“

„Některý lidi jsou prostě nepoučitelný. No, snad měl ten mamlas štěstí jako ty a matinka byla připravená.“

„Blbče.“ Na to se nedalo jinak reagovat. Zároveň jsem však musel uznat, že ten Bohumilův přístup k mým těžkostem měl něco do sebe. To věčné pošťuchování působilo blahodárně na moji psychiku, takže se mezi negativní myšlenky párkrát vkradla i nějaká pozitivní. A také jsem si občas řekl, že to se souvislostí mezi Šukalem a periodicky přicházejícími pohromami nebude až tak hrozné.

Z toho je doufám dostatečně jasné, že se můj stav během léčebného pobytu ve vinárně maličko zlepšil. Čím víc jsem mluvil, tím se zdál být svět pro mě jasnější, i když za okny vládla černočerná tma a dnešek se od včerejšku odloupl teprve před několika minutami. Ačkoli jsem měl před sebou story ze všech nejstrašnější, doufal jsem, že až ji dopovím, bude se tento trend dále vyvíjet.

„Tak budeme pokračovat,“ vytrhl mě Bohumilův hlas ze snění.

Zatřepal jsem hlavou a nadechl se.

„Anebo víš co? Počkej. Ono se říká v nejlepším přestat. Já teda musím uznat, že to o Renátě bylo fakt na bednu a ani se nedivím, že ti to lezlo na mozek. Ale abychom to zase

nepřehnali. Zatím to tvoje vyprávění, co se týká napínavosti, mělo vzestupnou tendenci. A mně se zdá, že už nic napínavějšího než Renáta být nemůže. A když už ses vykecal z Renáty, tak to by asi měl být konec. Nebo mi chceš říct, že je ještě něco horšího?“

„Ano,“ pomalu jsem přikývl, vědom si toho, že mluvím pravdu.

„V tom případě to chce přestávku,“ zavelel Bohumil. „A my si ji co, my si ji zpříjemníme.“ Sáhl pod pult a vytáhl jednu z těch příšerně drahých láhví, které přede mnou schoval v zájmu jejich přežití.

„Snad bys ji kvůli mně neotvíral,“ podíval jsem se na něj. Ani jsem nemusel předstírat úžas.

„Von ten portugal není špatnej, to ne, ale když je dneska takovej neobyčejnej den, tak to chce neobyčejný pití.“

„Tak jo,“ souhlasil jsem. „A taky si můžeme něco poslechnout.“ Bohumil už toho pro mě udělal dost. Bylo na čase mu to oplatit. Láskyplně se na mě zadíval.

„To je vynikající nápad, vyberu nějakou hudbu a hned se do toho pustíme.“ V levé ruce držel láhev a v pravé vývrtku.

„No dobře, když jinak nedáš.“ Ona trocha kvalitního pití v jakémkoli množství nemůže být nikdy na škodu, pomyslel jsem si.

„To chce ovšem prostředí, takovéto chvíli odpovídající,“ promluvil Bohumil jako kniha. Koneckonců to byl spisovatel. Odložil láhev a vývrtku na pult a odněkud vykouzlil sněhobílý ubrus. „Prostři prosím tě, já zatím projedu fonotéku. Sláva,“ zařval za chvíli.

Po očku jsem se na něj podíval, protože se mi těsně předtím povedlo shodit květináč s kaktusem.

„Kurva,“ pokračoval už mnohem logičtěji k nastalé situaci. To laudatio předtím nade vši pochybnost patřilo úspěšnému výběru skladeb. Pak se otočil k pultu, vzal dvě draze vyhlížejší skleničky a postavil je na ubrus.

„Krásný skleničky,“ pochválil jsem ho.

„Ty fakt nemáš dneska dobrej den.“

„Promiň, slibuju...“

„Neslibuj,“ nenechal mě domluvit. „Co se má stát, ať se stane,“ dodal. Ještě jednou se otočil a za chvíli už se místností rozlehl charakteristický zvuk vytahované zátky.

„To si pošušňáme,“ pronesl slavnostně a postavil láhev na stůl. Blíž k sobě.

„Co to vlastně budeme pít,“ osmělil jsem se, ale pro jistotu jsem se ani nepohnul a ruce nechal položené na kalhotách.

Bohumilovi se vkradl do tváře zasněný výraz. Stoupl si, vlasy mu trčely a vytvářely jakousi svatozář. Zíral do okna, u kterého jsem seděl.

„Brunello di Montalcino,“ řekl pomalu a s důrazem na předposlední slabiky slov. „Z vinařství Uggiano v Itálii,“ pokračoval a hlas se mu chvěl. Nejspíš utajovaným vzrušením. Odmlčel se a podíval se na mě. Určitě čekal, že si stoupnu a budu přijímat informace o láhvi ve stoji spatném a s rukou na srdci. Ani mě to nenapadlo.

„To vypadá dobře,“ projevily jsem se. Podle mého názoru světácky. Jako bych Brunello di Montalcino pil každý den a po hektolitrech.

„Vino je rubínově červené, se stárnutím nabývá odstíny vínové s oranžovými odlesky.“

Dřepěl jsem bez hlesnutí.

„Vůně je elegantní a harmonická, éterická a hluboká, plná vanilky, lékořice a koření,“ linula se z Bohumilových úst oslava díla makáčů z Uggiana. Říkal ji z paměti a s patosem.

„To teda čumím,“ zmohl jsem se na jediné.

Sommeliér si toho nevšímal, protože byl už v extázi. „Jemná a teplá chuť nastupuje s dokonalou rovnováhou. A vino,“ tady se odmlčel, aby mě dorazil závěrečným sdělením, „vino je držitelem predikátu DOCG.“

„Kdo by to byl řekl? A co je to ten DOCG?“ Nic neudělá takovou radost přednášejícímu, jako když může efektně završit svůj proslov.

„To je označení pro špičková a nejkvalitnější vína.“ Posadil se a prudce oddychoval.

„Tak už nalej,“ necitlivě jsem zasáhl do té posvátné chvíle.

„Počkej,“ zarazil mě. „Ještě si pustíme vhodnou hudbu.“ Pomalu přešel k přehrávači a zmáčkl knoflík.

„Va, pensiero, sull'ali dorate,“ začaly reproduktory vyluzovat plamennou melodii sboru z Nabucca.

„Leť, myšlenko, na zlatých křídlech,“ přeložil Bohumil poměrně přesně úvodní slova. Sbor začal nabírat na intenzitě. Na intenzitě nabrala i moje žízeň.

„Tak se do toho dáme, ne?“ Chuťové buňky mého jazyka se dožadovaly ukojení.

Bohumil ovinul láhev ubrouskem, též sněhobílým, a první kapky vína dopadly na dno. Brunello bylo asi hodně staré, protože oranžové odlesky mě málem oslepily. „Tak na zdraví,“ řekl a pozdvihl sklenku.

První doušek mi nepřišel ještě nijak zvláštní. Zato druhý už rozbouřil zeď z mých dosavadních vinných zážitků až k základům. Ještě před ním mi do chřípí pronikla vůně, která byla nejen elegantní a harmonická, ale i dráždivá a vybízející k dalšímu napití. Vanilka, lékořice a koření proplouvaly mým nosem a společně tvořily nepřekonatelnou slast. A

chuť, chuť byla opravdu jemná a teplá a také neskonale příjemná a ve spojení se sýrem, který Bohumil mezitím odněkud vyšťrchal, dávala předpoklad k dosažení chuťového orgasmu. Muselo to být na mně vidět, protože přítel po mně pokukoval a uculoval se. A doléval.

„Tak co, chutná ti?“ Dotaz byl pronesen natolik zřetelně, že jsem ho slyšel i přes hlasy Carmen a dona José a i přes hlasy sboru, nabádajícími toreadora, aby si dal pozor.

Pouze jsem zamlaskal. Víím, že to nebylo moc zdvořilé, ale bylo mi to jedno. Brunello bylo natolik skvělé, že jsem chtěl ještě.

„A je po ní,“ řekl Bohumil, když poslední kapky vytekly z láhve.

Ten pocit, jenž se mně zmocnil, se dal přirovnat pouze k pocitu po prvním sexuálníím zážitku. Tam jsem byl také po poměrně krátkém časovém úseku šťastný a zároveň smutný.

„Ale neboj,“ zamrkal na mě Bohumil. „Mám tady ještě jednu.“ Už se neptal, jestli ji má otevřít a já také neprotestoval. Ani náznakem.

Ta druhá byla ještě lepší než ta první. Seděli jsme, v tvářích výraz očekávání nirvány, a nechali klouzat víno a hudbu do našich těl a duší.

Čas zase o něco pokročil. Malá ručička hodin už atakovala trojku.

„V kolik svítá?“ zeptal jsem se.

„Nevím přesně, někdy okolo pátý,“ odpověděl Bohumil a dolil poslední Brunello.

„Tak to nám akorát vyjde,“ řekl jsem.

„Máš pravdu, končím přestávku. Je to na tobě, Kazíku.“

„Tak poslouchej, tohle byla největší láska mého života. A jak to dopadlo.“

Monika

S Monikou jsem se seznámil, když mně bylo asi třicet. Byla vlastně poslední před Kamílou, když nepočítám... to ale není podstatné. Jezdil jsem v té době dost často vlakem. A tam jsem ji také prvně uviděl. Seděla u okna a pozorovala ubíhající krajinu. Byla krásná. Ale jinak než ostatní. Nebylo na ní nic vyumělkovaného. Měla krátké světlé vlasy a tvář anděla. Zamiloval jsem se okamžitě. V kupé jsme byli sami dva. Ona, jak jsem již řekl, seděla u ok-

na a já byl namáčknutý v opačném konci u dveří. Venku se stmívalo a do cílové stanice zbývalo nějakých devadesát kilometrů. Od doby, kdy jsem se tak neslavně rozešel s Renátou, uplynulo už devět let. Měl jsem během té doby asi čtyři známosti, které, když se na ně dívám s odstupem času, nestojí za zmínku. Zato Monika za zmínku stojí. Zcela určitě. O tom nemůže být pochyb. Už to naše seznámení.

Po čtvrt hodině, co jsme seděli sami dva na koženkových sedačkách a já ji kradmo pozoroval, protože se mi strašně líbila, jsem si konečně dodal odvahy. Pomohl mi, i když to vypadá banálně, nadýchaný kapesníček, který ležel u jejích nohou.

„Slečno, upadl vám kapesníček.“ Shýbl jsem se a zvedl miniaturní kousek látky.

Odrhla zrak od ubíhající krajiny a podívala se na mě. „Ale ten není můj,“ řekla a v očích jí začaly hořet ohníčky.

Stál jsem před ní a žmoulal seznamovací textilii v ruce. A jak jsem ji mačkal, už se mi nezdála taková čistá, ba naopak. Udělal jsem jedinou možnou věc. Strčil jsem ji do kapsy a změnil se na meteorologa. „Dneska je krásně, že? A zítra, jak to vypadá, taky bude.“ Pak jsem zmlkl, protože mi došlo, že jsem ze sebe udělal naprostého idiota.

Odvrátila se od okna úplně a pohodlně se opřela. „Taky se mi líbíš,“ řekla a usmála se na mě. „Posaď se,“ ukázala na místo naproti ní. „A něco mi povídej.“

Kecl jsem sebou do blízkosti jejích krásných kolen, která vykukovala zpod sukně, jež nebyla ani příliš krátká, ani příliš dlouhá. A začal jsem povídat.

„Člověče,“ řekl nezvykle slušně Bohumil. „Nebyla vona chlap? Zatím to tak vypadá. To jsem ještě nikdy neslyšel, že by ženská řekla. A ve vlaku k tomu.“

„Chlap teda rozhodně nebyla, to ti můžu odpřisáhnout. Ale povídalo se s ní krásně, to jo. Skoro jako s chlapem. A nezdá se ti, že se mi do toho navážíš nějak brzy?“

„To víš, chci si to ještě užít, když je to naposled,“ usmál se. „Ale už mlčím, už jsem potichu, jako bych tu nebyl.“

V duchu jsem se vrátil do kupé.

Nikdy jsem toho v přítomnosti nějaké ženy tolik nenamluvil. Nepoznával jsem se. Jindy jsem se zmohl tak na to jestli bude pršet nebo ne. S Monikou to bylo jiné. Slova mi ze rtů skákala sama. A ona seděla pořád naproti mně. Stačilo se jen dotknout její ruky a všechno mohlo být jinak. Ale já žvanil a žvanil. A žvanil bych asi do dneška, kdyby ten vlak nezastavil a my nemuseli vystoupit. Bydlela naštěstí ve stejném městě jako já. A tak jsme stáli na

nádraží a lampy už svítily a v tom jejich měkkém světle nebyly vidět ty hnusné oprýskané zdi, jenom ta krásná tvář Moniky, ten andělský kukuč v blond'atém rámu.

„Jak tě tak poslouchám, ty ses vopravdu zabouch,“ vstoupil mi do vyprávění Bohumil.

„Vždyť jsem ti to říkal hned na začátku. A nepřerušuj mě pořád, nebo to do svítání nestihneme.“

„Heleď, Kazimírku,“ řekla Monika. „Já už budu muset jít. Moc hezky se mi s tebou povídalo. Zavolej mi a můžeme v tom pokračovat. Budu se moc těšit.“ Vtiskla mi do ruky lístek, zamávala mi a byla pryč. Prohlédl jsem si ten kousek papíru, byl na něm napsán telefon a také tam bylo připsáno úhledným rukopisem: Kazimírkovi Šukalovi věnuji toto číslo, protože si moc přeju pokračovat v našem rozhovoru.

S krajní opatrností jsem lístek uložil do peněženky a peněženku do kapsy u bundy. Zapnul jsem se až ke krku a vykročil.

Doma jsem si sedl do křesla, otevřel si to nejlepší víno a začal myslet na Moniku. Jako bych poslední hodiny myslel na něco jiného. Znovu jsem si přehrával ty úžasné chvíle ve vlaku.

„Co byste chtěla vědět?“ Najednou jsem s úžasem zjistil, že se cítím naprosto bez zábran a že se mi kupodivu nechce koktat. Ani poklopec jsem neměl rozepnutý, což se mi, nevím proč, při předešlých pokusech o seznámení dost často stávalo.

„Pověz mi něco o sobě. Třeba jak se jmenuješ, co děláš a tak. Jo, a klidně mi tykej. Jestli ti to tedy nevadí? A jestli se ti líbím jako ty mně. Já jsem Monika. Monika Lišková.“

A bylo to tady. Samosebou, že mně okamžitě naskočily všechny ty příhody, které následovaly poté, co jsem se někomu představil. Mám zapřít své rodiče a něco si vymyslet? S Monikou jsem ale měl pocit, a to poprvé v životě, že to bude dobré. Že se nic nestane.

„Já jsem Kazimír,“ podíval jsem se na dívku a čekal, co bude.

„Jéžiš, to je hezký jméno. Víš, že nikoho s takovým jménem neznám?“ Její velké oči na mě hleděly s neskrývaným nadšením. „Řekla bych, že je nosili králové.“

Vida, tak jsem o tom nikdy neuvažoval, ale když jsem si vzpomněl na hodiny dějepisu, musel jsem jí dát za pravdu. Moje sebevědomí se trochu povzneslo. Vzápětí se však zase zřítilo do prachu a vyválelo se v něm tak, až bylo šedivé ze všech stran. To jsem zvědav, co budeš říkat, až se dozvíš příjmení, pomyslel jsem si.

„A jak dál?“ Byla tak krásná, až mně vyschlo v hrdle a já nemohl ani polknout. Takže jsem to své utrpení vyřkl poněkud nesrozumitelně.

„Sukal? To jsem taky nikdy neslyšela.“

Křečovitě jsem se zašklebil a přidal háček .

„Šukal,“ pronesla pomalu a zřetelně. Bez stopy nějakého údivu nebo ironie. „No, to sis musel užít. Ve škole a tak. Nemám pravdu?“

A byl jsem její. Úplně celý. Prozradil jsem té neznámé dívce z vlaku na sebe docela všechno, co jsem za těch necelých sto dvacet minut prozradit stihl.

„No já koukám jako blázen,“ vylétlo Bohumilovo obočí do výšin. „Musím říct, že se mi z toho tvýho popisu tak líbí, že bych ti ji hned přebral.“

„Víš, že bych z toho měl radost, kdyby to tak mohlo být? Za chvíli se dozvíš proč, kamaráde.“

Jak už jsem říkal, Monika ve mně nějak spustila stavidla výřečnosti a já ty dvě hodiny mluvil a mluvil a cítil jsem se krásně a ona taky občas něco prohodila a pak se se mnou rozloučila a dala mi telefon a potom jsem seděl doma, pil víno a představoval si, jak jí zítra zavolám. Až jsem z toho usnul.

Ten druhý den byla sobota. Ideální čas pro pozvání dívky na rande. Sáhл jsem do bundy pro peněženku, otevřel ji a vyndal lístek. Při bližším pohledu jsem zjistil, že je na něm opsaný jízdní řád autobusů. Znovu jsem zalovil v peněžence a... nic. To přece není možné, uvažoval jsem horečně a vysypal obsah na stůl. Mezi bankovkami byla spousta papírů, ale na žádném z nich nebylo telefonní číslo. Začala se mě zmocňovat panika. Prošacoval jsem všechny kapsy u bundy i u kalhot, s výsledkem více než chabým. Jedna pětikoruna, jeden kondom, už nejspíš s prošlou záruční dobou, sežmoulaný kapesník (vypraný i s bundou), a propisovací tužka s reklamou na malý pohyblivý bagr. Papírek s Moničiným číslem zmizel. Tak jsem si vynadal do blbců a pitomců. Bylo to na nic. Lístek byl definitivně fuč.

„Nadobro fuč.“ Poprvé jsem přerušil své vyprávění sám a podíval se na Bohumila.

„Mhm.“ Byl tak překvapený, že se na víc nezmohl.

„Já si vybavoval úplně všechno, co na něm bylo. Kromě toho čísla. Viděl jsem před sebou mé krásně napsané jméno. Jsem přesvědčen o tom, že nebýt jeho, tak bych si ten telefon pamatoval.“

„Mhm.“ Musel jsem připustit, že se Bohumil začíná opakovat.

„Tak já už budu raději pokračovat,“ řekl jsem.

Seděl jsem na gauči, pořád v pyžamu a z hlavy se mi kouřilo, jak jsem se snažil přijít na to, co se mohlo stát. Protože jsem si o tom potřeboval s někým popovídat, stoupl jsem si před zrcadlo, sebe označil jako blbce jedna a toho v rámu jako blbce dva. Poté následoval dialog.

Blbec jedna, dále jen B1: Vzpomeň si, ty pitomče, jak to bylo s tím lístkem.

Blbec dva, dále jen B2: Jestli mi budeš nadávat, tak si to zjisti sám.

B1: Jen se nezblázni, jestli mi nepomůžeš, tak se může stát, že už ji nevidíme. Ani ty, ani já.

B2: Snad jsem toho tolik neřekl, ne?

B1: Tak si to probereme. Krok za krokem. Step by step.

B2: Buď tak hodný a mluv, jak ti zobák narost. Vylezli jsme z vlaku. A ty jsi na ní čuměl jako na obrázek.

B1: Hlavně, že ty jsi nečuměl. A Monika nám řekla, že se jí hezky povídalo.

B2: Nám? Snad mně. S tebou by to chytla, ty hňupe.

B1: Hele, nebudeme se hádat, jo? A napsala ten telefon na lístek. Kam jsi ho zastrčil?

B2: Já? No to si děláš srandu. To ty jsi ho narval do té svý šrajtofle.

B1: Ale tam není.

B2: Protože jsi hroznej bordelář.

B1: To vím taky. Radši mi řekni, co bylo dál.

B2: Pak odešla a tys tam stál jako tvrdý Y. Brejlil jsi na ty schody, po kterých před chvílí sestupovala, a nic jinýho tě nezajímalo.

B1: No tak hlavně, že tebe něco zajímalo.

B2: To se rozumí, nejsem takový pako jako ty. Všimnul jsem si toho ochmelky, jak se tam potácí a chtěl jsem se mu vyhnout. Příšerně totiž smrděl. Ovšem tobě to bylo jedno a narval jsi to přímo do něho.

B1: No jo, to máš pravdu.

Ta událost byla náhle zcela zřetelná.

„Kam čumíš, blbče!“ Zarostlý otrapa s nedopitým kelímkem piva mi dýchal do obličeje výpary. Pravda, trochu jsem do něj vrazil, protože jsem nedával pozor a pořád měl před očima Moniku.

„Promiňte, moc se omlouvám,“ řekl jsem. Nechtěl jsem to hezké rozbít nějakou zbytečnou hádkou.

„Za to si toho koupím,“ vrávoral špindíra a snažil se zaostřit zrak.

„Bude stačit jako odškodnění tohle?“ Sáhл jsem do peněženky a vyndal dvě stovky. Zasnul jsem mu je do kapsičky umolousaného saka s pepito vzorem.

B2: Vidiš, vytáhl jsi peněženku a dal mu dvě stovky. Dvě stovky, za to jsme si mohli pěkně užít.

B1: Řekni to ještě jednou.

B2: Že jsme si mohli pěkně užít.

B1: Ale ne, to předtím.

B2: Dvě stovky.

B1: Magore, ještě předtím.

B2: Že jsi vytáhl peněženku.

B1: To je ono. Vytáhli jsme peněženku, oba, ty i já, dali mu dvě stovky a taky ten lístek s telefonem.

B2: A doprdele.

B1: Ted' s tebou souhlasím.

Konečně mi to bylo jasné. Lístek s telefonem je u toho santusáka, ke kterému jsem byl včera tak velkorysý. Že jsem mu radši ten jeho zarostlej ksicht nevymáchal v tom zasviněném kelímku. I přesto, že jsem neustále proklínal jak sebe tak bezdomovce, byl jsem oblečený za dvě minuty a za necelou hodinu jsem už pobíhal po nádraží. Otrapu jsem našel celkem brzy. Při denním světle vypadal ještě daleko hůř než včera večer. Odhodil jsem zábrany a přešel okamžitě na tykáni.

„Pamatuješ si mě?“

Bylo zřejmé, že si nepamatuje ani mě, ani nic jiného.

„Dal jsem ti včera dvě stovky.“

Klidně jsem mohl říct, že vypukla válka. Bylo mu všechno jedno. Civěl skrze mě a pohupoval nedopitým kelímkem. To jediné byla jistota. Přestal jsem se zdržovat řečmi a hrábl mu do kapsičky pepito saka. Byla prázdná. Nezbylo, než se vrátit ke korupci.

„Dostaneš ještě dvě stovky, když mi dáš lístek, co byl u těch peněz.“

Tahle nabídka ho probudila z letargie. Dojel obsah kelímku a pátravě se na mě podíval. Pak se v něm evidentně probudil obchodnický duch. Prohrábl si mastné vlasy a mlčel. Chtěl vyšroubovat cenu. Podlehl jsem.

„Tři stovky.“

Mlčení bylo ještě významnější.

„Pět set, ale tím končím.“

Natáhl tu svou umolousanou pracku a čekal, že mu do ní předám pětistovku. Tak naivní jsem zase nebyl.

„Nejdřív ten lístek.“

Muselo to být pro něj hrozné zklamání, když viděl, že jsem neoblomný. Svěsil hlavu a zamumlal.

„Ulít.“

A bylo to. Den předtím opravdu foukalo. Chodil jsem po nádraží skoro celé dopoledne, jestli náhodou... Marně.

„To není možný, Šukale,“ vrtěl nešťastně hlavou Bohumil. „Ty kam šlápneš, tam sedm let tráva neroste.“

„Je to možný,“ řekl jsem smutně. „Ba co víc, je to zcela jistý. Jsem asi prokletej skrzevá to svý jméno.“

„I hovno,“ řekl razantně Bohumil. „Jméno za to nemůže. To byl prostě souhrn nešťastnejch okolností. No a ty jsi ji už nehledal?“

„Bohumile, nedělal jsem půl roku nic jinýho. Jezdil jsem všema vlakama. Jezdil jsem i všema autobusama, tramvajema i trolejbusama. Pravidelně jsem procházel městský čtvrtě. Divím se, že mě něco nepřejelo, jak jsem pořád koukal, jestli ji někde neuvidím. Všechno nanic.“

„Ale řekla ti, že se jmenuje, no počkej, teď mi to vypadlo.“

„Lišková,“ pomohl jsem Bohumilovi. „Obvolal jsem snad všechny Lišky v republice. Teda řeknu ti, je jich podstatně víc než Šukalů.“

„No a?“

„No nic,“ uzavřel jsem to. „Některý byli docela slušný, některý mě rovnou poslali kam-si. Ovšem to nic nezměnilo na tom, že po Monice se slehla zem. Takže by se to dalo shrnout tak, že největší láska mýho života skončila dřív, než začala.“

„Já tomu nemůžu uvěřit,“ bouchal se pěstí do čela Bohumil. „Přece to nemohlo takhle blbě dopadnout. Přiznej se, že mi něco tajíš,“ upřel na mě svoje pronikavé oči.

Uhnul jsem pohledem. I po těch přibližně třech letech se mi o tom špatně mluvilo. „Abych pravdu řekl, skončilo to ještě o hodně hůř. Tak, jak to může skončit jen v souvislosti s mojí osobou.“

„Kurva.“ To bylo jediné, na co se Bohumil zmohl. „Ty mě děsíš.“

„Neboj. Teď už to bude krátký.“

Asi za půl roku, co jsem vzdal tu záležitost s Monikou, stál jsem v takový místnosti bez oken a mudlal si hudlu.

„Co???“ vlétl mi okamžitě do věty Bohumil a vytřeštil oči.

„No co by,“ šlehl jsem po něm nevraživým pohledem. „Ty sis to nikdy nedělal? To mi nevykládej.“

„Co se tady ještě nedozvím,“ zanaříkal Bohumil, ale poté hned zmlkl.

Nechal jsem se totiž ukecat na zkoušku plodnosti. A to vyloženě ukecat. V té době jsem žil s jednou ženskou, ani nebudu říkat její jméno, protože to není podstatné. Podstatné je, že hrozně chtěla dítě. Žádná velká láska to teda nebyla, ale já byl po všech těch peripetiích, včetně té poslední s Monikou, tak zdrchaný, že se mi hlavou honily myšlenky o trvalém usazení a to za každou cenu a ani ta představa nějakého malého Šukala mi tím pádem nebyla až tak úplně cizí. Ono mi bylo, abych pravdu řekl, úplně všechno jedno. A jak už jsem předeslal, ona to dítě hrozně chtěla. O vdavkách, kupodivu, nepadlo nikdy ani slovo. Toužila jen po tom jednom. A nějak se nedařilo. Nejdřív to přecházela mlčením, ale postupem času začala mít řeči, které přešly v otevřené doporučení, abych se nechal vyšetřit. A já podlehl. Objednal jsem se a v ten den, o kterém mluvím, jsem seděl na chodbě před ordinací.

„Tak pane Šukale, pojďte,“ vyšla mladá sestřička. Nemít uši, měla pusku kolem dokola. Byl jsem asi první s velkým Š, kterého tu měli. Ty s malým by pravděpodobně mohli nabízet po koruně za jednoho. Dvěma nešťastníkům, kteří tam nejspíš byli ze stejného důvodu jako já, se rozjasnily oči. Brali to jako vítané rozptýlení před popravou.

Pomalu jsem se zvedl a vešel dovnitř.

„Tak se do toho dáme,“ prohlásil doktor, který seděl u stolu a šťoural se v uchu.

Nebylo mi jasné, proč použil množné číslo.

„Sestra vám vysvětlí co a jak,“ upřesnil svůj výrok a přesunul zájem na druhé ucho.

„Tak pane Šukale, pojd'te,“ řekla jeho pomocnice. Asi nic jiného neuměla. „Musíte nás omluvit, normálně chodíme do té místnosti hned z téhle ordinace, ale dělají nám tady nějaké úpravy. Tak se tam musíme dostat přes chodbu.“

Cítil jsem, jak mi začíná cukat levé oko.

„Až budete,“ brebentila už na chodbě, „tak nečekejte před ordinací a zaťukejte.“ Nevím, jestli si myslela, že s tím budu pobíhat po nemocnici a chlubit se v čekárnách.

Těm dvěma na lavičkách, při představě co je čeká, opět pohasly oči.

„Tak jsme tady,“ zavřela dveře moje průvodkyně. „Tady na to budete mít klid,“ dodala povzbudivě.

Ještě scházelo, aby mě poplácala po zádech.

„Je to celý otapecírovaný,“ poklepala drobnou rukou na obložení stěn. „Venku není slyšet, co se děje uvnitř a tady není slyšet, co se děje venku.“

Popravdě řečeno, byl bych nejraději, kdybych už neslyšel ji.

„Vidíte, málem bych zapomněla.“ Sáhla do kapsy a vytáhla nádobku. „Tak tady do toho,“ vtiskla mi ji do ruky.

Měl jsem radost, protože v dlaních se mi to nosit nechtělo.

„Tak já jdu,“ řekla. A zmizela.

Přejel jsem pohledem místnost. Byla prázdná, jen v rohu stál stolec, na němž byly poházeny časopisy s ohmatanými rohy a jednoznačným zaměřením. Ty jsem po intuitivní úvaze zavrhl, nadechl jsem se, pevně stiskl nádobku a začal.

Chtěl jsem to mít pochopitelně co nejdřív za sebou, tak jsem se snažil. Hodně. Když už to vypadalo, že se to povede, ozval se, připadalo mi, že těsně vedle mě, hlas.

„Tady dneska uklízím já, Stáňo.“ Byl doprovázen kovovým zařinčením.

Krve by se ve mně nedořezal. Stál jsem strnule uprostřed místnosti, v levé ruce nádobku, v pravé - to raději nebudu říkat co, a s tím mým snažením jsem byl zase na začátku. Tapečírunk se nejspíš během úprav odchlípl. To, co se dělo venku, jsem slyšel zřetelně. Na to, jestli to fungovalo i opačným směrem, jsem raději nemyslel.

„Ne, Máňo, já tady uklízím.“

Stáňa byla skálopevně přesvědčena o své pravdě. Kovové zařinčení číslo dvě mně skoro protrhlo bubínek.

„Viš co, Stáňo, dojdeme za vrchní.“

Vypadalo to, že Máňa je konstruktivní typ.

„Tak jo, Máňo.“

I Stáňa byla ochotná ke kompromisu. Kdyby obě kandidovaly v komunální politice, určitě bych je volil.

To jsem ovšem nemohl, protože jsem pořád stál uprostřed té místnosti, v pozici, která tento důležitý úkon neumožňovala. Nebylo čím vhodit lístek do urny.

Halas za dveřmi utichl. Máňa se Stáňou odkráčely za vrchní sestrou a ti dva ubožáci vzali nohy na ramena. Uvědomil jsem si, proč jsem vlastně tady. Přece to kvůli nějakému odchlíplému tapecírunku nevzdám. Zatvrdil jsem se, doslova, a za malou chvíli jsem svého hudlu domudlal do vítězného konce.

Otevřel jsem dveře a opatrně vykoukl na chodbu. Byla prázdná. Od dveří ordinace mě dělilo asi deset metrů. Udělal jsem první krok a vtom jsem zaznamenal nějaký pohyb. Na konci chodby se pohnuly litačky gynekologického oddělení. Vzápětí se otevřely celé. A z nich vyšla ta, na kterou jsem nemohl zapomenout. Monika. Andělskou tvář měla ještě andělštější a blondáté vlasy ještě blondatější než tehdy. Sjel jsem pohledem po její postavě dolů a zaznamenal vzdouvající se břicho. To předtím neměla. Vypadalo to, že je v takovém sedmém měsíci. Okamžitě mě poznala.

„Kazimírku,“ řekla tím svým nádherným hlasem a mně se rozklepala kolena. „Proč jsi tenkrát nezavolal?“ A podívala se, zdálo se mi, že omluvně, na to své břicho.

A já stál na té chodbě, s nádobkou, na kterou jsem ovšem úplně zapomněl, zdřevěnělý, neschopný pohybu, neschopný čehokoli. Pak jsem se přece jen trošičku vzpamatoval.

„Moniko,“ řekl jsem chraplavě a vykročil směrem k ní.

V příštím okamžiku jsem se přerazil o ty dva kýble, co tam nechaly stát Máňa se Stáňou. Vychýlilo mě to z osy a já běžel v předklonu vstříc největší lásce mého života. S nádobkou v ruce. Po pěti metrech jsem to už neustál a rozplácl se na nemocničních dlaždicích. To mé snažení vylétlo ven a klouzalo po podlaze stejným směrem a nezměněnou rychlostí. Malí, potenciální šukalíci běželi vstříc své vysněné, teď však už nedostupné mamince.

Ve vinárně U Žabáka bylo hrobové ticho. Můj společník zíral před sebe a měl strnulé rysy. „To je tak strašný, že už to strašnější bejt nemůže,“ řekl po chvíli.

Mlčel jsem.

„A co bylo dál?“ zeptal se Bohumil přiškrceným hlasem.

Venku zaspíval první pták. Noc už měla bezpochyby na kahánku.

„Co by bylo,“ pronesl jsem ztěžka. „Zdrhnul jsem. K té, co mě přemluvila k tomu testu, jsem se už nevrátil, ale to mně vadilo ze všeho nejmíň. Sestře, co vyběhla z ordinace, protože ten rachot nešlo přeslechnout, jsem sice sdělil, už vestoje, že pro jisté objektivní potíže

přijdu někdy jindy, ale už jsem se tam nikdy neukázal. A okolo Moniky jsem proběhl a pádil po schodišti dolů a bylo mně tak hrozně, jako mně nikdy předtím, ale ani nikdy potom nebylo. Tak, a to je všechno, už se mě na nic neptej. Doufám, že po tomhle uznáš, že jsem měl tak trochu právo na nějakou tu depresi.“

Bohumil na mě upřel svoje hloubavé oči, položil mně ruce na ramena a tiše řekl. „Uvědom si ovšem, že při tom všem jsi měl jedno velké, ba přímo obrovské štěstí.“

„Prosím tě, co máš na mysli?“ zíral jsem na něj s otevřenými ústy.

„No.“

V tom „no“ byla nesmírná filozofická hloubka. Brada mi poklesla ještě o trochu níž.

„Jak jsi běžel okolo té Moniky...“

Byl jsem opravdu zvědav, jaké obrovské štěstí mě mohlo potkat.

„Tak že jsi neuklouzl po synkovi.“

Jakmile to dořekl, zmocnil se mě strašlivý záchvat smíchu. Filozof se ke mně ochotně přidal.

„Hele,“ řekl, když jsme se oba trochu uklidnili. „Končíme. Jak se cítíš?“

Cítil jsem se báječně. „Ty by sis mohl otevřít ordinaci, Bohumile.“

„Možná to udělám,“ odpověděl. „Ale teď mi řekni, ještě se domníváš, že to krásný staročeský jméno může za všechny tvé neúspěchy?“

„Staročeský? Jak to myslíš,“ vyvalil jsem na něj oči.

„Dřív se u nás přece písmeno š nepsalo.“ Vzal kus papíru a něco na něj načmáral. Pak jej obrátil ke mně a já mohl vidět své jméno v úplně jiné podobě než dosud.

SZUKAL

„No to je krása,“ nechal jsem se unést. „Ale,“ pokračoval jsem s důrazem na odporovací spojku, „už vím, že ať je s háčkem nebo bez, žádný vliv nemá. A tím, jak jsem se mohl vypovídat, tak vidím ty skutečnosti ve zcela jiném světle.“

„Ty bys mohl vstoupit do politiky,“ spokojeně pokýval hlavou Bohumil.

„Proč ne,“ zamyslel jsem se. „Představ si ty billboardy. Ty by každého upoutaly. Všechny strany se budou předhánět, abych byl na jejich kandidátce.“

Bohumilovi se rozzářily oči a lehce se uklonil. Zcela jistě si ty poutače u silnic představil. „Tak zase někdy přijďte, pane ministře.“

Stoupl jsem si, vzal z věšáku baloňák a na hlavu si nasadil klobouk. Přešli jsme s Bohumilem ke dveřím vinárny U Žabáka, ve které jsme právě prožili neopakovatelnou noc. Byla

sobota, těsně před šestou hodinou ranní. Dveřmi, které Bohumil otevřel, vtrhlo dovnitř léto. Po včerejším dešti nebylo ani stopy. Sluneční paprsky už olizovaly asfaltové prostranství před vinárnou a bylo jen otázkou času, kdy je zalijí celé.

„Měj se,“ pozdravil jsem naposledy Bohumila a vyšel do červencového rána. Baloňák jsem nechal viset přes ruku a klobouk si posunul furiantsky do týla. Udělal jsem několik kroků a uslyšel zvuk klíče v zámku. Zabočil jsem za roh a začal stoupat po úzké cestě k tramvajové zastávce.

Když jsem došel k silnici, zastavil jsem se a zhluboka se nadechl. To ticho. Začínal sice nepochybně rušný den, jehož začátek signalizovali malí opeřenci poskakující po chodníku. Ti později spolu s chodci a automobily vytvoří tu známou kakofonii. Ale zatím bylo ticho. Narušovalo je pouze neznatelné vrnění čerpadla, s kterým pracovníci technických služeb vytahovali nečistoty z kanálu. Takových krásných rán člověk příliš neprožije, pomyslel jsem si. Dnes to tu vypadá jako v ráji.

„Šukale, jsi to ty?“ prořízl to ticho pronikavý hlas.

Na chodníku, odděleném silnicí od tramvajového ostrůvku, stál muž asi tak v mých letech. Nejdřív jsem si nebyl jistý, ale pak jsem ho poznal.

Blbeček Josef Tupý.

Z gymplu.

To snad není možné.

To je náhoda.

Nebo že by ne?

Co tady dělá?

Já ho vlastně od školy neviděl.

Co ten se mě kvůli mému jménu natrápil.

Hovado jedno.

Ale no tak. Možná, že je dobře, že jsme se tady, toto zářivé jitro, tak nečekaně potkali. Je vlastně symbolické, že jsme se střetli dneska, po té noci U Žabáka. Nejvyšší čas skoncovat s negativismem vůči němu, stejně jako jsem skoncoval v Bohumilově vinárně se svojí frustrací. Mohu být přece na své jméno hrdý. Byl jsem vlastně rád, že na mě z toho protějšího chodníku zavolal. Přejdu tu silnici, kterou bude možno považovat za takovou tlustou čáru za minulostí, a s úsměvem se mu podívám do očí. Aby viděl, že jsem nad věcí.

Cítil jsem se skvěle. S očima upřenýma na blbečka Josefa Tupého jsem udělal první krok. Druhý už jsem nedokončil, protože jsem zahučel do toho kanálu, z kterého čerpadlo s neznatelným vrněním odsávalo kaly.

Když jsem se vzbudil v nemocničním pokoji, kam mě po třech dnech převezli z jednotky intenzivní péče, stál nade mnou Bohumil. Tvářil se ustaraně.

„Ty vypadáš,“ byla jeho první slova.

Měl pravdu. Levou nohu jsem měl zavěšenou na kladce, okolo hrudníku bílý krunýř, fixující zlomená žebra, a hlavu zafáčovanou tak, že by mě rodiče nepoznali. Což bylo dobře, protože ty modřiny v obličeji musely působit hrůzostrašně.

„Co jsi dělal, prosím tě?“ V jeho očích jsem četl obavy o mou tělesnou i duševní schránku.

Chtěl jsem mu říct pravdu, ale pak jsem si to rozmyslel, i když jsem riskoval, že to bude bolet. A taky že jo. Hned potom, co jsem promluvil, jsem vyprskl smíchy. Ta žebra, to byl děs.

„Co bych dělal? Uklouzl jsem po synkovi.“

„No, to jsem rád, že jsi stejnej cvok jako dřív. Jo, abych nezapomněl, mám tě pozdravovat od toho pána, co ti zavolal záchranku.“

„Prosím tě, a kdo to je?“

„Nějaký... počkej... jak se jen jmenuje? Jo, už vím. Josef Tupý.“

Kdyby se mohla v mé tváři přes ty obvazy objevit nějaká mimika, určitě by se tam objevila. Takhle z toho bílého orámování trčely pouze mé vytřeštěné oči.

„No, představ si.“

„A ty víš, kdo...“

„To je jasný.“ Bohumil si přitáhl židli a posadil se na ni. „Když jsem slyšel houkat sanitku, vyběhl jsem ven a viděl ho, jak mává na záchranáře. Tak jsem k němu utíkal a zjistil jsem, že v té díře vězíš ty. No a potom tě odvezli, on se předtím ještě zeptal kam a pak jsme tam chvíli stáli a dívali se na tu díru. A mně napadlo pozvat ho k sobě do vinárny. Vždyť mi zachránil nejlepšího přítele,“ zaleskly se mu oči.

To je neuvěřitelné, co se může stát, blesklo mi hlavou. Tohle by žádný režisér na světě nevymyslel. Josef Tupý a Bohumil Vavříčka. Blbec a kamarád. U Žabáka.

„Tak jsme si začali povídat,“ pokračoval v monologu Bohumil, „a já zjistil, že je to ten Josef Tupý, o kterém jsi mi vyprávěl. A on sám začal říkat, jakou měl radost, když tě upozoroval na té cestě. Neviděl prý tě od školy. Toseví, že si vzpomněl, jak na tebe pokřikoval

a jaké měl poznámky. Prý ho to po gymplu děsně mrzelo a kolikrát se ti chtěl omluvit, ale ty jsi prý nebyl ani na školním srazu. Tak ti vzkazuje, aby ses na něj už nezlobil a že za tebou určitě přijde, jen co ti bude líp. Že jsi byl vždycky fajn kluk a on hrozný blbec. Řeknu ti, tohle by žádný režisér nevymyslel,“ potvrdil moji domněnku.

I přes ty rány na těle mi bylo docela dobře na duši.

„No, a mám pro tebe ještě jedno překvapení,“ řekl Bohumil. „Jen nevím, jestli ti ho mám říct, aby to s tebou nesešlo. I když jak se dívám na tvé pohybové možnosti, tak to nehrozí.“

Nejraději bych mu býval jednu vrazil. Kdybych mohl.

„Jo, a musím předeslat, že i za tímhle překvapením stojí on.“

„Kdo on?“

„No přece blbeček Josef Tupý,“ zašklebil se posel záhadných sdělení. „Tak počkej, hned to bude,“ zvedl se ze židle a otevřel dveře na chodbu. To jsem pouze slyšel, protože jsem nemohl otáčet hlavou. A taky jsem slyšel, jak někomu říká: „Tak pojděte.“

A pak uplynulo nekonečných deset vteřin a v mém zorném poli se objevila... Monika.

„Kazimírku,“ řekla znovu tím svým úchvatným hlasem. „To jsem ráda, že tě vidím.“

EPILOG

Tento konec chce nějaké vysvětlení.

Jak jsem se pomalu uzdravoval, tak za mnou do nemocnice chodili všichni tři. Bohumil, Pepík i moje milovaná Monika. Jste zvědaví, proč se z blbečka Josefa stal kamarád Pepík? Být na vašem místě, taky bych byl zvědavý. Oni si totiž s Bohumilem řekli, že by si měli promluvit. A tak se konala U Žabáka noc s pořadovým číslem dva, tentokrát pochopitelně bez mé účasti. Tam probrali všechno možné i nemožné, včetně Moniky. Protože Pepík šéfuje úřadu, který má na starosti evidenci obyvatel, bylo pro něj snadné ji vypátrat. Zašli za ní, řekli jí, že jsou mí kamarádi, a aby jim věřila, jemně jí připomněli příhodu

s nádobkou. Blbci. Ovšem, a co je nejdůležitější, také zjistili, že otec dítěte jaksi zmizel a nejeví zájem o jeho výchovu. To jsou paradoxy, co? Celá ta jejich anabáze měla kromě jiného za následek návštěvu Moniky v nemocnici, kde jsem se zotavoval po pádu do díry.

Jen co mě pustili ze špitálu, začal jsem s Monikou chodit, a zanedlouho i žít. Nebudete tomu věřit, ale Monika svého synka poté, co se jeho biologický otec vytratil, pojmenovala Kazimír. Což mně, když jsem se to dozvěděl, udělalo velikou radost a neměňší radost mi udělalo, když jsme se bavili s Monikou o jeho adopci a ona řekla, že klidně, ale že se musí jmenovat Šukal. Pak jsme se zasnoubili, ovšem ne na Věžce, to mi věřte. Na svatbě mi šel za svědka Pepík Tupý a hostina byla U Žabáka. Sice jsme se tam trochu mačkali, ale bylo nám hezky. A já si pořád v hlavě přehrával ten okamžik, jak asistentka na radnici říkala oddávajícímu, že snoubenci se dohodli na společném příjmení Šukalovi.

Na závěr si dovolím ještě jednu poznámku k tomu staročeskému tvaru mého příjmení. Připomeňme si ho: SZUKAL.

To Bohumilovo upozornění mi nedalo spát a já začal pátrat v archivech. Prameny mi sice vyschly už koncem osmnáctého století, ale nepropadl jsem panice a zapojil představivost. Dostal jsem se až k období před husitskými válkami. Ten starobylý patriarcha rodu Szukalů byl šlechtic, a jeho potomka křtil sám Mistr Jan Hus. V té době se zabýval jazykozpytctvím a právě odstraňoval sprežky. Takže si na jméno novorozence zaexperimentoval a pokřtil ho po novu. A tak se Szukalové změnili v Šukaly, a těm to zůstalo až do dneška. I když jejich modrá krev poněkud vybledla. Nabyl jsem nové hrdosti na své jméno: vždyť mi ho vytvořil velikán našich dějin, a jsem-li spřízněn se svým kmotrem, jistě jsem po něm i něco zdědil. Například pravdomluvnost.

Když jsem to Bohumilovi sdělil, rozchechtal se a zaťukal si na čelo.

Ale co, nebudu se s ním přít. Po té žabákovské kůře jsem už psychicky zcela fit a jsem přesvědčen, že mé jméno má své kořeny ještě hlubší. Vždyť se vyskytovalo i v ústech Adama a Evy v ráji. A trochu mi naskočila husí kůže nad faktem, že jim ho našeptal sám had - svůdce, když pobízel Adama. Tehdy mu onikal: „Adam! Šukal!“ Proč by se nemohl první muž na světě jmenovat Adam Šukal? Mohl, určitě. A taky se tak jmenoval. Jen to před lidmi zamlčeli.

A tady bych mohl skončit. Byla by to taková pěkná tečka, a všichni by byli spokojeni. Jenomže já nemohu. Je fakt, že jsem se dlouho rozmýšlel, zda mám tyto řádky vůbec napsat. Komu tím prospějí? Cui bono, jak říkají staří latiníci. Ale pak zvítězil můj už několi-

krát zmiňovaný sklon k pravdomluvnosti. Takový jsem a nic s tím nenadělám. Nemohu vás přece nechat zavřít tuto knížku, aniž bych vás neupozornil na menší nepřesnosti, které se v jejích jednotlivých částech vyskytují.

Tak a je to venku. Jedná se o to, že jsem v určitých okamžicích maličko zkreslil skutečnost. Já vím, dělá se to normálně, říká se tomu spisovatelská licence, ale já bych kvůli tomu špatně spal a také se obávám toho, že bych mohl ztratit vaše sympatie. Kdyby se provalilo, že jsem si nepatrně zalhal. A to by se stalo. Tím jsem si jistý. V naší malé krásné zemi určitě. Pak byste si mohli klidně říkat: Šukal jeden, pořád zdůrazňuje pravda, pravda, nic než pravda a teď tohle? Tak se raději napráskám sám.

Ještě než začnu, musím předeslat, že nejde o nějaké hrozné lži. Jen o určitá vylepšení, která měla přispět k tomu, aby se vám můj příběh lépe četl.

První, řekněme mystifikace, se vyskytuje v pojednání o Kateřině, kde se jeden z naší klučičí party Šukal, Koubek, Záhrobský nejmenoval Záhrobský, ale Fňukal. Tady mi snad odpustíte, neboť jsem byl veden smyslem pro estetiku. Schválně si to představte. Šukal, Koubek, Fňukal.

V kapitole o Ludmile, mé lásce z gymnázia, musím upřesnit počet kondomů, které vypadly z penálu. Nebyly dva, ale čtyři. Tatínek měl nejspíš přehnané představy o mé potenci. A také tělesné proporce rodičů Ludmily byly poněkud obrácené. Boxerovi se podobala spíš její maminka, ale to by, jak jistě uznáte, působilo při popisování té příhody blbě. Ale přes hubu jsem dostal, to vám mohu odpřisáhnout.

V povídání o Renátě jsem se dopustil jen jednoho, zato zásadního zatajení. V domě jejích rodičů, který byl opravdu tak velký jak jsem ho vylíčil a měl opravdu tolik dveří, byl s námi ještě někdo. Babička. Taky vypadala dobře. Dál se k tomu nebudu vyjadřovat.

A ty uklízečky před odběrovou místností se nejmenovaly Máňa a Stáňa, ale Klaudie a Svatava. Což bylo, myslím si, nepoužitelné. Stejně jako to „uklouznutí po synkovi“, ke kterému naneštěstí došlo.

Ostatní je do puntíku pravda.

I když ne tak úplně.

Ono je vlastně všechno jinak.

Bodejť by ne, když jsem si to kompletně vymyslel.

Úzce to souvisí s tím, o čem jsem se ústy Bohumila Vavříčky několikrát zmínil. Že určitá událost nahlížená v různém čase a z různých úhlů může se jednomu zdát jako naprostá tragédie a druhému jako úsměvná historka z natáčení. A to je přesně můj případ. Co na za-

čátku vypadalo jako strašlivé trauma, je pro mě jenom legrace. Mám samozřejmě na mysli toho stokrát zmiňovaného Šukala.

Není vám jasné, proč celou dobu blábolím o tom, jak jsem z něj nešťastný - a teď tohle?

O svém skutečném příjmení jsem přece nemohl psát. Ti, kteří dostali do vínku stejný nebo podobný dárek, budou se mnou stoprocentně souhlasit.

A tak jsem si ho změnil na jiné, z mého pohledu nádherné, a díky tomu jsem s hlavním hrdinou prožil příhody, které já sám nejspíš nikdy neprožiji. Ač bych moc chtěl.

Jmenuji se totiž... Karel Prdel.